

Vinko Möderndorfer

LEP DAN ZA UMRET

Napisana: 2007

Igra je bila nominirana za Grumovo nagrado 2008

Uprizorjena: Premiera: Prešernovo gledališče Kranj, 22. november 2009, režiser: Vinko Moderndorfer

Uprizorjena še: Vinko Möderndorfer: Lep dan za umret, gledališče Vedogonj (v Zelenogradu) 17.05.2013, Rusija

Vinko Möderndorfer: Lep dan za umret, Gledališki laboratorij v Rostovu 16.05.2014, Rusija

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

dejanska igra

*... lep dan za umret
je dons ...
lep dan za umret
ker nočm več žvet
je dons en lep dan
za umret ...*

/Njet/

OSEBE

MAMA – 35 let

HČI – 20 let

PRIZORIŠČE:

Dnevna soba v stanovanju v bloku.

Zadaj okno na ulico, razbito steklo po celi višini in prelepljeno z lepilnim trakom.. Desno odprta kuhinja. Vhod iz veže. Levo vhod v spalnico.

Prostor je neurejen. Zanemarjen. Vseposvoda ležijo reči. Že dolgo ni nihče pospravljala.

1. prizor

Mama je precej zanemarjena ženska petintridesetih let. Tetovirana je povsod, kjer gleda koža izpod obleke. Nепrestano kadi. Pepel otresa vseposvoda, samo v pepelniku ne. Je zelo glasna.

Glasba, ki se vrti na starem in obtolčenim kasetofonom, je značilna in zelo glasna...

Mama sedi na ofucanem kavču in si s črnim lakom lakira nohte na nogah.

Zvonec pri vratih zazvoni.

Mama ga ne sliši.

Zvoni še.

Mama končno sliši, vstane, na starem kasetnem radiu stišča glasbo in gre jezno do vrat.

MAMA: Grem! Sej že grem!

Izgine za hip.

Odpiranje vrat.

Mama se vrne. Za njo hči.

Hči je običajna punca z dolgimi gladkimi lasmi. V kavbojkah in majici.

Dvajset let ima.

MAMA: Ravno pospravlam.

Hči stoji sredi sobe.

MAMA: Used se no!

Hči stoji.

Mama odstrani cunje s kavča.

Hči sede.

MAMA: Vsako soboto pospravlam. To me je mama navadla.

Hči se nasmehne in prikima.

MAMA: Poznaš?

Hči odkima.

MAMA: Cleshi. Še vedno so mega.

**Mama gre do kasetofona in ga ugasne.
Nastane kar zoprna tišina.**

MAMA: Ne bi te prepoznala. Kako dolg se nismo vidle?

HČI: Ne vem. Kar nekaj časa.

MAMA: A si še tam?

HČI: Že dolgo ne.

MAMA: Dnarja nimam nobenga. Mislim zdej. Čez kakšn dan mi bojo nakazal.

HČI: Delam.

MAMA: To je pa ful dobr!

Mama si prižge cigareto. Ponudi hčerki.

MAMA: Boš čik?

HČI: Sem nehala.

MAMA: To je pa res ful dobr! Jest pa nočm nehat. Jest sm imuna na raka. Če ne bi bla, bi ga že zdavnej dobla. Veš, mala, kolk smo mi popušili! Pojma nimaš! Pa ne sam cigaret. Ves sranje, kar smo ga našl smo popušili. Enkrat nam je na enem koncertu u Berlinu zmankal za kadit. Strgala sem *Alemajne cajtung*, nabrala mal suhe trave pa listja pa tazga sranja, vse to zvila in smo pol to vlek! Pojma nimaš!

HČI: Si kaj videla očeta?

Zazvoni telefon.

MAMA: Oprost. Tole bo pa biznis.

Mama dvigne telefon.

Govori z globokim, seksi glasom. Počasi in pravilno.

MAMA: Ja? A ti si? Sem vedela, da boš spet poklical ... Ko pa sva se tako fino imela. Ja, kar ven ga potegni. Jaz sem že čisto mokra. Jasno, da sem brez hlačk. Tebe sem čakala. Poslušaj, kako sem vlažna. Bom dala slušalko na pičko.

Mama da slušalko še bliže k ustom in začne cmokati z ustnicami.

MAMA: Si slišal? Pa ti? Ga imaš zunaj? Si si ga že prej drkal, kaj? O, ti lumpek! Ja, bom jaz tudi. Not si bom porinila. Najprej en prstek, potem pa še drugega ... No, kar povej...

Mama pokrije slušalko in zašepeta hčeri.

MAMA: Bom prec. Ko začne enkrat govorit o svoji mami, sem lahk najmanj deset minut mirna ...

Spet govori v telefon.

MAMA: Ne, tega mi pa še nisi povedal. Kako te je tepla? Joj, revček mali! Bom, ja, brez skrbi ... Tvoje zgodbe me tako vznemirjajo ...

Mama nekajkrat zastoka in zajamra. Potem posluša.

MAMA: Ja, srči, poslušam ... ja, jaaaa ...

Mama v telefon vtakne slušalke in si jih natakne, na telefonu pa izklopi pogovorno tipko.

MAMA: Tko. Zdej si ga bo na roke metu in govoru o mamici ... Oprost, ampak biznis je biznis ... Zdej se lahk v miru pogovarjava, ne bo naju slišu. Sam vsake tolk moram neki rečt. No, kje sva že ostale?

HČI: Si kaj videla očeta?

MAMA. A Mirota?

HČI: Ja. Koga pa! A jih imam mogoče več.

MAMA: Ja, sm ga. Vsak teden ga grem obiskat. No, mogoče zdej nisem bla ena dva tedna pr nem ... Gor *Na griču* se ma super. Zadnjič, mislim, da je blo u tork, sem mu nesla cigarete. Celu šteko. Pa *Njete* je hotu slišat. Prav fino sva se pogovarjala. Mater sva ga s tvojim ta starim srala! Od mojga štrnajstga sva bla skupi. Ne, čak, od trnajstga! Ja, takrat sm ga prvič vidla, u *Sadje in zelenjava* je delou. Pol ga pa kakšn let nisem šmirglala, pol pa spet. Tako čirokezo je mel. Pol metra visoko. Pol, ko so ga zaprl za tri mesce, sem bla pa s *Kuzlo*, pa ni blo nč resnga. Ko so pa Mirota spustil, sem bla pa spet z njim. To je bla taka blazna ljubav. Takrat sm bla pa že noseča. In je šlo vse u božjo mater. Zadet je bil *durhmarš*. Tebe je mel pa blazno rad. Ampak res blazno. Še nikol nisem vidla tipa, ki bi biu tok zlo zalublen u svojga dojenčka ...

Hči mirno prekine mamo.

HČI: Pred dvema mescema je umrl.

Trenutek tišine.

Potem mama vklopi telefon.

MAMA: Ja, slišim, ja ... Blazno me rajca ... Dol po nogah mi teče ... Kaj si že rekel? Daj, povej še enkrat svoji *mucici!* Ja, to, kako te je mama tepla, če si si ga na roke metal ... ja, ja, jaaaa ...

Mama izklopi telefon.

MAMA: Enkrat je biu pa Miro tko zlo zadet, da si mu iz rok padla. Hotu te je previt, pa si mu zdrslna na tla. Mater je počl, ko je tvoja glavca ob parket udarla. *A si nor, kurc zafukan zmešan*, sm popizdila. On se je pa sam režu. Mislm, da sploh pojma ni mel, kaj se je zgodl. Takrat je biu na tabletah pa na šnopsu pa na neostiku. Z vsem garbidžem se je zadevu. Sam doma je biu, pa tebe je meu skos na rokah, pa zadevu se je. *Pejt no mal ven!* en mega koncert *Njetov* je bil, ta zadn, u enem keudru, se mi

zdi ... sm mu rekla ... *bom ta malo dala mami*, pa ni hotu, je reku, da je otrok njegov in bo že on pazu nanga. Zdej, tam gor *Na griču*, se ma pa fino! Nič mu ne manjka. Jest mu cigarete nosm, pa tut ven ga s prjatli nesem, na sonce, pred dom ... Super je! Se tko režimo. Ko kakšne pohane krote! Kakšn teden nazaj smo bli vsi pr njem. Cela klapa.

HČI: A nisi slišala!? Pred tremi mesci je umrl. Pokopala sem ga. Tebe pa nisem mogla dobit.

MAMA: (plane) Ja, bla sem v Amsterdamu! Se spomnim. Več nas je šlo. Ene tri tedne smo bli na enih dokih. V pristanišču. Blazn žur je bil. Pol so nas pa izgnal. Takrat je blo mal zoprn. Mel so nas tri dni zaprte, ker so našl drogo. Ampak ne pr men. Jest sm bla čista. Čista ko suza!

HČI: Nobenega ni bilo na pogrebu. Samo jaz.

Trenutek tišine.

Mama si prižge novo cigareto.

MAMA: Jest bi pršla, če bi vedla.

HČI: V domu so rekli, da so te obvestil.

MAMA: Pa niso. Ne da bi vedla.

HČI: Vzel je preveč tablet.

Mama presliši.

MAMA: Pa ti? S si zdej v redu?

HČI: Delam. Čevlje prodajam.

MAMA: To je pa ful dobr! Čevlji so mi bli vedno blazn všeč. Če bi mela dnar, bi mela eno sobo polno samih čevljev. Točn tko kot sm zadnjič vidla na *teve*, ena serija je bla

in ena baba je mela sobo polno čevljev. Same police čevljev! Evo, sm si rekla, če bi jest bla bogata, tko, res blazn bogata, bi mela tako sobo in do stropa same čevlje.

HČI: Komaj sem te našla.

MAMA: Ja ... Se kr neki selm.

HČI: A od babice stanovanje si pa prodala?

MAMA: Blazn nazaj. Sej veš. Takrat, ko so te vzel in dal uni kmetici, sm prodala.

Hotla sem it žvet v Amsterdam. Pa sm tut šla. Za pol leta, pol pa konc. Jebeni Frenk mi je spizdu dnar. Pa kaj, sej ga ni ostal več velik. Nategljni so me že takrat, ko sm mamin flet prodajala.

HČI: Zakaj pa nisi ostala z očetom?

Mama vklopi telefon.

MAMA: Ja, jaaaa ... Prihaja mi, blazno mi prihaja ... A tebi tudi? Daj, povej, kako ti stoji? A ti bo prišlo? Nej ti pride! Ja, jaaaa ... Naj nama skupaj pride ... Ja, ližem te, povsod, po jajcih, po glavici ... povej mi, kakšnega imaš, vse mi povej, natančno mi ga opiši, ja, jaaaa ... poslušam, poslušam

Mama izklopi telefon.

MAMA: Zdaj bo pa spet kr neki cajta trajal ... Tip bi se rad s svojo mammo dol dal, pa mene kliče ... Vsaj trikrat na teden. Njegova mama je prfoksa slovenščine in zato hoče, da tko govorim ... Mala, ti rečem, ta svet je poln norcev! Boli me! Kr nej bojo, tko vsaj neki zaslužim.

HČI: Zakaj nisi ...

Mama nervozno vstane, na mizi ugasne cigareto in zakorači po prostoru.

MAMA: Sej sm te slišala! Kaj težiš, pizda mala! Kolk let se nisva vidle?

HČI: Tri leta, tri mesce in pet dni.

MAMA: In zdej si prlezla sm in težiš. Kako si me sploh našla?

HČI: Socialna delavka je poklicala na policijo.

MAMA: No, super! Moja lastna hči me išče s polcijo! In kaj bi rada?

HČI: Rada bi ti povedala ...

Mama vklopi telefon.

MAMA: Ja, jaaaa ... Tudi meni prihaja ... ja, jaaaa ... Naj ti špricne! V moja usta ti naj špricne ... Ja, tvoja mama sem, tvoja mama ... ja, jaaaa ...

Mama posluša, potem čez nekaj časa izklopi telefon.

MAMA: Takoj, ko mu pride, prekine. Sram ga postane, ubozga pacjenta. Včasih ga lahk zadržujem tut kakšno uro. Ga sprašujem o njegovi mami, on pa drka. Danes sm pa zajebala ...

HČI: Ker sem jaz tu?

MAMA: Ja, ker si ti tu! Najmanj dva jurja sm stran vrgla.

Hči vstane.

HČI: Šla bom.

Mama plane in zgrabi hčerko za komolec.

MAMA: Ne, zdej ostan! Mislm ... ostan. Prosm!

Mama spusti hčerko.

Hči spet sede.

Tišina.

Mama si prižge novo cigareto in nervozno hodi po stanovanju. Hči sedi in jo spremlja s pogledom. Mama se ustavi ...

MAMA: Kaj me tko gledaš! Boš en dim?

HČI: Ne kadim.

MAMA: A res? A tut mesa ne ješ?

HČI: Vegetarijanka sem.

MAMA: O, pizda, sm trofla! Najbrž tut piješ ne.

HČI: Ne.

MAMA: Ne me jebat! Pa ti sploh žviš?

Hči ne odgovori.

Mama se umiri.

MAMA: Prou. Vsak je svoje nesreče kovač. Pa ... A nisi kadila? Se spomnim, da sm ti jaz dala prvi čik.

HČI: Sem. Zdaj pa že tri mesce ne.

MAMA: O, si pa trmasta! (mama se pači) Gratuliram! To maš po moji mami. Jest nism bla nikol tok vstrajna.

HČI: Pogrešala sem te.

Mama presliši ...

Gre do televizije na drugem koncu sobe.

MAMA: A bova gledale televizijo? Mislim, da so zdej ene nadaljevanke. Butaste. Ampak jih kr gledam. Špansk govoriyo, jokajo se, jest jih pa kr gledam in si mslm, pizda sem zafukala, ker nism postala filmska zvezda! Al pa vsaj *teve* star. Zdej bi se lahk preseravala in služla blazne dnarje. A veš ti to, da dobijo res blazne dnarje! Za eno kurčevo nadaljevanko!

HČI: Premišljevala sem ...

MAMA: Pizda! Pozabla sm. Televizor je crknu.

HČI: ... o tebi.

MAMA: Prejšnji tedn smo mel en žur. Pa je *Smrtko* flašo gor dal. Mislm, na kišto gor, na televizor. In smo si zarolal dobre stare *Seks pistolse*, sej veš uno, *God seyv de kvin!* In smo norel. Tok smo divjal, da sploh nism opazla, da se je flaša prevrlna in je vse zadi not stekl. Pol je pa nekdo teve pržgal ... Sam pokadil se je. Pa iskre. To bi mogla videt! (se zareži) Ko kakšn zafukan novoletn ognjemet!

HČI: Zakaj me nočeš poslušat?

MAMA: Od moje mama televizor je bil. Še črno bel. Sej se ga še spomniš! Ko si bla mala, si risanke z nega gledala. Pred tole škatlo sm te butlna, pa si gledala. Ure in ure. Takrat je blo končno mal miru u bajti. Ker drgač pa nisi bla niti sekundo pr mir. Bla si en grozen otrok. Hiper aktivn.

HČI: Jaz tebe sem.

Trenutek tišine.

MAMA: Žejna sm. En pir bi. Pa dans še nisma bla u trgovini.

Mama povleče dolg, globok dim.

Čez čas ...

MAMA: Kaj si?

HČI: Pogrešala sem te.

MAMA: Res bi pir! Pizda, da bi ga!

Mama umakne kup cunj s polomljenega fotelja in sede.

Čez čas ...

MAMA: Sm. Ja. Jest tut tebe. Sm pogrešala.

HČI: Zakaj me pa nisi obiskala?

MAMA: Sej sm te.

Tišina.

Mama nervozno kadi.

MAMA: Noben ne pokliče. Ob petkih zvečer kličejo pa ko nori. Pa ob sobotah tut. A veš, da je zanimiv, da tut med tednom kličejo ... Pa ne vsak dan ... Ob sredah največ. Takrat je kriza. Kličejo, kot da je petek. Sm brala, da je ob sredah tut največ samomorov. Skačejo dol. Največ z blokov. Moški bol ko ženske. Zanimiv, ane? Sreda! Člouk bi reku, da petek, ko grejo vsi na žur, uni ta sami, so pa še bolj sami. Pa ne. Ob sredah jih je največ! Kaj vem, zakaj, mogoče si u petek misljo: *Pizda, dam si še eno šanso, mogoče se bo pa ta vikend kej zgodil, bom koga sreču, mi bo lepo.* Pa se nč ne zgodi. Tut v pondelk ne. Pa u tork. In se v sredi vržejo dol.

HČI: Kdaj si me obiskala?

Mama na mizi ugasne čik in si takoj prižge novo cigareto.

MAMA: Srečna si, da lahk zdržiš brez cigareta! Jest sm zasvojena. S cigareti in musko. A dam gor kej finga? Kakšno klasiko? Ene *Lublanske pse* ali pa *Kuzle*? A veš, da je Kuzla lani umrl?

HČI: Se nočeš pogovarjat z mano?

Mama nenadoma vstane, brcne v mizico.

Kar *bruha* iz nje ...

MAMA: Nehi težit, ti rečem!! Pa koji kurac si ti, da mi težiš! Ista si ko mama, pizda mala, sam težiš! Sm vedla, da te ne bi pustit pr njej, pokvarla te je! Totalno! Prideš in težiš! A misliš, da nimam svojih problemov? Mam jih! Mam!! Evo, noben ne kliče, nimam, pizda, ne za čike ne za pir! Ti pa prideš pa mi jebež živce! Pejt nazaj od koder si pršla! Tja v tiste rovte, k tisti kmetici zafukani! Veš kolkrat sem stala tam, pod tisto hruško al japko al pizdo matрно slivo, in te gledala, od zuni not, skoz okn sem te

gledala, ko si sedela za mizo in si pisala domačo nalogo, ona, kmetica prasica pa je hodla okrog štedilnika ...

HČI: Zakaj nisi prišla v hišo?

MAMA: Ni me pustila! Rekla je, da me otrok ne sme táko videt. Moj otrok! Prasica kmečka! Rekla je, nej se zrihtam, nej si knoflce iz gobca potegnem, nej se ostrižem, nej se spodbn oblečem, da ne bom ko ena kurba ...

HČI: Ni mi povedala.

MAMA: Rekla je, da ne bom dobr nate vplivala. Da so te njej zaupal zato, da te bo dobr vzgojila, (se pači) *v dobrega, koristnega človeka!* To je rekla. In ko sm te hotla vseen videt, sm se hotla zrint v hišo, je poklicala enga tipa, pa me je po hribu porinu, lahk bi se ubila, z glavo sm udarla v eno skalo zafukano ...

HČI: Rekla mi je, da te je iskala in da nobeden ne ve, kje si.

MAMA: Jasn, da ti je to rekla, pizda kmečka lažniva, vsak mesec je dobla dnar za tebe, služla je s tabo! Mislš, da postanejo ljudje rejniki kr tko, iz vesela, zato ker radi dobra dela furajo!

HČI: Nisem vedela.

MAMA: Kaj nisi *vedela*?

HČI: To, da si prihajala gor.

MAMA: Najmanj stokrat sm stala pod tisto gnilo breskvo in gledala u bajto. Kadar mi je šlo vse u kurac, sm šla na avtobus, pa tja gor, k tep, v tiste kmete zafukane. Darila sm ti puščala.

HČI: Kakšna darila?

MAMA: Tam, za plotom, takoj ob ograji. Mislna sm, da jih boš našla.

HČI: Nisem.

MAMA: Nč velizga, fotko s koncerta v Amsterdamu, bombone, Kiki, eno lepo škatlo, pločevinasto, res lepo, sm mislna, da boš v njej lahk kej spravla, barvice al pa špange, takrat si mela dolge lepe lase, tut špange sm ti pustila, pa enkrat eno super zeleno šminko ... Take reči.

HČI: Nikoli nisem nič našla.

Mama se končno pomiri.

MAMA: Brez veze. Sama sep sm se gnusla. Počutila sm se, ko en sentimentaln drek zafukan. Kadarkol sm pršla dol iz tistih kmetov, sem se počutila, kot da sm pobeglna iz ene cmerave španske nadaljevanke. Pol smo se ga pa s frendi mal zadel, razbil kakšno izložbo, prefukal kakšnga starca, pa je blo spet vse super.

HČI: Res nisem vedela.

MAMA: Če me ne bi sprovocirala, ti tega nep nikol povedala. *Najbolš je, če crkneš nevedn*, je reku Džoni Roten ... Jebi ga! Za pit pa nimam nč.

Mama nervozno hodi po sobi.

HČI: Grem iskat, če hočeš ...?

MAMA: Niti pod razno.

HČI: Po pivo.

MAMA: Če boš šla po pivo, boš še mal ostala. In težila.

HČI: Ne bom.

MAMA: Boš, boš ...

HČI: Če rečem ...

MAMA: Moji mami si podobna. Totalno. In ona je težila. Kr naprej je težila. Včasih bi jo najraj zadavla. Sm jo enkrat že orng zagrabra, sm jo stiskala, da je bla u ksiht že čist ko modra galica.

HČI: Tako zelo sem ji podobna?

MAMA: Ja. Zdej pa dost! Ne bomo več o kuzli stari!

Mama pograbi telefon in ga nervozno obrača v rokah.

MAMA: Pizda, zakaj noben ne pokliče?! Pa kaj je s tem svetom kurčevim, da si ga v četrtek popoldne noben noče na roke metat!

HČI: A očetu sem tudi podobna?

MAMA: Pokličte zblojenci, lepo vas prosm!

Telefon pozvoni.

MAMA: Končno!

Vklopi telefon.

MAMA: (z žametnim glasom) Jaaa ...? Prosim? (potem spet grobo) Kaj? Pizda Frenk, ne me na to številko klicat! Delam! Delam!! Ne, nč nimam. Pa obisk mam. Ne moreš sm ... Pol. Kaj vem, kdaj. Čez kakšno uro. Ne, ni tip. Ena pička je. Ne poznaš. Socialna delavka. Dej, Frenk, odložla bom. Lahko me kakšn zblojenc pokliče. Ne morem govort, pizda ti matrna, Frenk!!

Mama izklopi telefon.

HČI: A zdaj sem pa socialna delavka?

MAMA: Frenk ne ve, da te mam.

HČI: Se me sramuješ?

Mama brcne v stol.

MAMA: Pa to ni res! Ista mama! Ne morm verjet, ista mama!! Ko bi svojo mamo poslušala! Kot da bi mi iz groba ven težila!

HČI: Prav. Ne bom več.

MAMA: Kr naprej mi je težila. Sploh se ne spomnim, kdaj ni. Takoj po fotrovem pogrebu je začela: (se pači) *Veš, ljubica, zdaj sva sami. Nikogar nimava, samo druga drugo. Lepo boš končala šolo, pa potem boš šla lepo na univerzo, očka bi si to zelo želel ...* In to sem poslušala vsak dan, dokler nism spizdila.

HČI: A dedku pa nisem podobna?

Mama se malce umiri.

Sede poleg hčere in si jo ogleduje.

MAMA: Ne. On je mel brado. Sivo.

Tišina.

MAMA: Pa očala. Plešast je tut bil. Pa ne preveč.

Hči ne zdrži več. Začne se smejati.

MAMA: Kaj se režiš?

Hči se smeji še bolj.

MAMA: Pizda mala! Kaj je!?

HČI (v smehu) Oprosti ... Oprosti ...

MAMA: Kaj sm spet zajebala!?

HČI: (v smehu) ... Brado ... Pa plešast je bil tut ...

Zdaj se začne smejati tudi mama.

MAMA: Pa res ... Nism tko mislna ... Tko ga mam živo pred očmi ...

Obe v smehu.

HČI: Jaz ne bom imela nikoli sive brade ...

MAMA: Jasn da ne ...

HČI: Pa pleše tudi ne bom imela ...

MAMA: Razen, če boš na kemoterapiji ...

Obe bruhneta še v hujši v smeh.

Smejita se do onemoglosti.

Potem se počasi umirita.

MAMA: Že dolg se nism tko smejala.

HČI: Jaz tudi ne.

MAMA: Mogoče z Mirotom.

HČI: Z mojim očetom.

MAMA: Midva sva se znala režat, ko dve pohani žabi! Ha! Je bil super tip. Ampak, v resnic ... A veš ... Ni biu on naš ... Ni poslušu iste muzike ... Jest sm ga navlekla. Tut čirokezo sm mu jaz nardila. Hotla sm hodit s tipom, ki ma na glavi cirkularko, ki ma preluknan nos in knoflce vsepovsod ... To je bil tak upor, a razumeš?

HČI: Komu ste se pa upiral?

MAMA: Kaj vem. Sm že pozabla. Je pa blo fino!

HČI: A kar tako, brez veze ste bili takšni?

MAMA: Brez veze pa že ne! Vedno se upiraš *zarad* nečesa. Mogoče ne znaš tega takrat prou povedat, ampak upiraš se vedno *zarad nečesa*. Pol, s časom, mogoče pozabiš, mislim, pozabiš na razlog, a veš ... Tist, zarad katerga si bil jezen, se nekak oddalji ... gre mal stran, ti pa ostaneš tak ... Jezn še naprej.

HČI: Jaz pa nisem jezna.

MAMA: Pa bi mogla bit! Razlogov za jezo je dons še pa še!

HČI: Nisem jezna, ker je babica tako hitro umrla... Nisem jezna, ker si me dala v rejo ... Nisem jezna, ker si me v vseh letih samo enkrat obiskala ... Nisem jezna, ker te ni bilo na očetov pogreb ... Nisem jezna ...

Mama ponori.

MAMA: Kr nehi, pizda mala, takoj nehi!!! Tle na mojem kavču si se razlezla in nakladaš bul šit! Da nisi jezna, ne mi srat, v resnic si pršla sm samo zato, ker si blazno jezna. Pa to ni, pička ti materina, to ni noben pravi razlog za jezo, to, da si bla v reji, da nisi mela take usrane familije kot jo majo drugi ... Za pravo jezo, slišiš pička, morjo bit večji razlogi ... Ne pa to sranje. Če si jezen, si jezen na svet!! Razumeš?! Pa ti v resnic sploh nisi jezna! Ti se hočeš maščevat! Maščevalna si, ne pa jezna! Sm si pršla, da bi me maltretirala, da bi me jebala, da bi mi nabila vagon krivde na glavo! Pa ne boš, pizda mala, ne boš!! Ker jaz vem, zakaj sm bla jezna, zakaj je bla moja mladost ena sama jeza. Zlo dobr to vem! In še zdej me drži! Ti pa si govno, ki misli, da je nesrečno, ker ni *imelo dvanajst različnih barbik*. Pojma nimaš, hči moja, kaj se to pravi bit *res jezen*. To pomen, da maš *stališče*, da veš, kaj je to svet, in da nočeš sodelvat z njim ... To je upor, pička mala!

Trenutek tišine.

HČI: *Hči moja*. Rekla si mi *hči moja*.

MAMA: Oprost. Ušlo mi je. Nism nalašč. Ne bom nikol več.

HČI: Pravzaprav sem prišla zato ...

MAMA: Da bi mi nabila slabo vest. Sva se že zmenli!

HČI: Ne ... Prišla sem ti povedat ...

Mama spet vzame telefonsko slušalko v roko.

MAMA: Pa zakaj noben zblojenc ne pokliče!!

HČI: Rada bi ... Na očetovem pogrebu sem ...

MAMA: Pust že enkrat ta kurčev pogreb! Ne mi očitat. Nism vedla, da je umrl. Pa kaj pol. Je že bil tak lep dan za umret: Pa je šel. Tut če bi vedla, najbrž ne bi šla. Z nama je blo konc že zdavnej, razumeš.

HČI: Zdelo se mi je prav, da te poiščem ... Moj oče je bil. Njemu bi povedala ...

MAMA: Miro je bil super tip. Sm tisočkrat rekla. Z njim sem se prvič dol dala. In to neki šteje, razumeš! Pol je pa minil. Pa kaj pol, če je! A nej zarad tega celo življenje ščijem solze, al kaj? Narobe je blo, vem to, da sm ga hotal nardit za enga od nas. Ker on u resnic *ni bil eden od nas*. To je blo zlo narobe... Da sm ga silla s tisto musko, da sm ga ostrigla ... Zarad tega je zgubu službo. Iz trgovine so ga vrgl. Zelenjavo je prodajal. Poslovodja je reku, da noče, da bi prodaju krompir pa zele en tip, ki ma čirokezo in knoflco u gobcu. In tko je Miro postal jezn. Krivičn se mu je zdel. Pol so ga pa miličniki kmal aretiral, ker je neki reku. Kaj vem, neki o svobodi, pa o krivici, pa o pizdi matrni socialistični! Tri mesce je dobil. Devetnajst let je mel, bil je lep fant, pojma ni mel, zakaj je tam ... In v zaporu so ga fukal, da ni mogu sedet. Tko so ga fukal, da so ga moral šivat. In se je spremenu, ko je pršu ven. Zadet je bil skoz in skoz. In jaz sm ga potem počas začela zapuščat.

HČI: Ne bi ga smela. Takrat ne.

MAMA: Zakaj pa ne? Ohladil se je. Pa ne sam to. Kadarkoli sm ga pogledal, sm mela slabo vest. Jaz sem ga zvlekal iz tiste *Zelenjave*, jaz sem ga hotla nardit, da bi bil tak, kot sm si ga *jaz* želela. Narobe! Ne bi smela. Zato ga nism mogla več gledat zrav n sebe. Teško je blo. U pizdu matrno težko. Še sploh, ker je meu tko zlo tebe rad. Pa moja mama ga je mela rada. Na živce sta mi šla. Tolk ljubezni sta mela, jaz pa nič. Nič nism čutla. Sm mislna da je kej z mano narobe. Nism čutla ljubezni.

HČI: Tudi do mene ne?

MAMA. Do tebe ... ja, do tebe sem čutla neki, do Mirota pa ne, do mame tut ne. Blo je hujš ko zapor, rajš bi mela, da bi mi v zaporu pizdo raztrgal, kot pa da sm sedela z njima pri isti mizi in jedla kurčevo župo govejo.

HČI: Zakaj me pa nisi pustila pri njiju?

MAMA: Mama je umrla. Zjutraj je bla mrzla ko flaša pira v hladilniku. Miro je bil pa totalno zblojen. Po maminem pogrebu je požrl ene štrdeset optalidonov in popil pol flaše vodke. Drugo polovico sm spila pa jaz. Padu je u komo. In so ga odpelal v bolnico. Nism vedla kaj ... Pa tut vseeno mi je blo ... Mama je crklna in jest sm bla čist zgublena. Do takrat pojma nism mela, da mi je mama tolk pomenla ... Kr zadevala sm se, kot da bi hotla preskočit Sosedje so pol poklical socialno, ker si se ti tko zlo drla in ...

HČI: Ostala bi z Mirotom. Imela sta stanovanje, lahko bi začela od začetka. Bili bi skupaj. Ostala bi z njim!

MAMA: Zakaj?

HČI: Ker je bil moj oče.

MAMA: Ni bil.

Mama si prižge cigareto.

Hči jo zaprepadeno gleda.

MAMA: Kaj me tko gledaš, ko ena krava predn ji vrat prerežejo. Ni bil. Ne.

HČI: Kdo pa ...?

MAMA: Mogoče je pa bil. Ne vem. Lahko, da je bil, lahko pa da ni bil. Pa sej je vedu to. Povedala sm mu, da sm takrat, ko je bil v zaporu, bla z drugimi. Nč mu nism skrivala. On pa je reku, da ve, da je on *srečni očka*, pa da tut če ni on, da je vse kul, in da te ma rad, in takšne pizdarije je nakladu. Ravn zarad tega sm ga bla sita. Težko je bit s človekom, ki je tko dober, da ti vse odpušča. Hotu me je obdržat s tem, da mi je naložu en triglav krivde. Mama mu je pa štango držala.

HČI: In kdo je moj oče?

MAMA: Pojma nimam. Več jih je blo. Lase maš po Kuzli ... On je mel rdečkaste ... Oči pa po Marjotu ... Tut tko bedast škilast gledaš ... Čeprau pojma nimam, če je res tko škilast gledu ali pa je bil skos sam tko zlo zadet ... Lahko pa, če te z mal domišljije pogledam, bi bla lahko tut od Perota, on ma dans blazn biznis ... Hiper milijonar je! Ja, super bi blo, če bi bla njegova ...

Hči se nasmehne.

MAMA: Kaj se zdej režiš?

HČI: Ne ... ne vem ... Mislila sem ...

MAMA: Da je Miro tvoj fotr. Pa ni ziher! Evo! To je to. Prou nč mu nisi podobna.

Skupn mata sam ljubezen do zelenjave. Ti si vegetarijanka, on je delu pa u *Sadje in zelenjava*. Sam to mata skupnega. Nič družga.

Hči vstane.

MAMA: Kaj...? Sm te przadela? Kaj češ, ljubica, *življenje* vedno przadene. Ne gre drgač. *Če žviš, moraš vzeti u zakup to, da si včasih tut mal przadene...*, kot je to lepo povedu naš pokojni tovariš predsednik Tito.

HČI: Grem

Hči gre proti vratom.

MAMA: Počak!

Hči obstane.

MAMA: Sej ne vem, zakaj sm vse to rekla ... Mislm, povedala.

HČI: Saj razumem. Jezna si.

MAMA: Ja, jezna sm. Še vedno me drži.

HČI: Si pa tudi hudobna.

Molčita.

Gledata se.

MAMA: Zakaj? Ker te nism pustila, da bi še naprej bla prepričana, da je Miro tvoj fotr. Sej da je lahk biu. Lahko bi se izšlo. Mislm, časovno. Zanosla sm, predn so ga strpal u zapor. Predn so ga fukal. Res pa je, da sm bla takrat še z drugimi. Vsi smo bli z *drugimi*. To ni blo nič tazga. Zadeval smo se skupi, pil smo skupi, poslušal isto glasbo skupi, spal smo skupi. Družli smo se. Imel smo istga sovražnika.

Molčita.**Gledata se.**

MAMA: Dej, ostan še mal!

HČI: Grem. Moram.

MAMA: A boš še kdaj ... Mislm ...

Telefon zazvoni.**Mama se oglasi.**

MAMA: Ja? Halo? Jaaaaa ... jaz sem ... Zdaj prvič kličeš? Saj te lahko tikam? Aja?

Toliko si star? A jaz? Koliko bi pa ti hotel, da bi bila stara?

Mama se zasmеji. Mladostno.

MAMA: Saj prav toliko tudi sem! Kako si lahko to uganil? No, malo več sem že ...

Sedemnajst, ja. Imam črne lase ... Ne, v resnici sem blondinka ... Črne imam

pobarvane, ampak če želiš, jih bom do drugič spremenila ... Čopke. Ja, imam čopke

... Dva čopka ... Kje? O, ti pacek! Na glavi imam čopke, spodaj imam pa pobrito ... Ti je to všeč?

Hči odide.**Mama se s slušalko v ušesu in s telefonom v roki sprehaja po sobi.**

MAMA: Počakaj, se bom ulegla. Na sebi imam krilce. Ja, čisto kratko. Nad koleni. Veliko nad koleni. Hlačke? Ja, nosim hlačke. Saj veš, tiste z Miki miško ... Na sredini imam vezeno Miki miško ... Mamica mi je kupila hlačke Ja, sem že ... ležim na hrbtu...

Mamam si prižge cigareto.

MAMA: Božam se ... Ti kar povej, kje naj se božam ... Najraje se božam po svoji mali, goli pičkici ... Pa ti?

Zatemnitev.

PRIZORIŠČE:

Isto kot v prvem prizoru.

Prostor je še vedno neurejen. Zanemarjen. Vsepovsod ležijo reči. Vendar morda zdaj drugače kot v prvem prizoru.

2. prizor

Hči sedi na kavču.

Visoko je noseča. Deveti mesec.

Mama hodi gor in dol po sobi. Kadi. V roki ima steklenico piva.

Hči je lepo oblečena. Dobro volje je.

HČI:

Rekli so mi, da me bojo vzeli za redno. Bila sem tako vesela, da mi je postalo slabo. Stemnilo se mi je od sreče. Si misliš, mama, da bom redno! Mogoče bom kasneje celo poslovodkinja.

MAMA:

Men so tut ponudl redno, pa sm vedno zajebala. Včasih tut ne nalašč. Kaj vem, nism mogla tko zgodl vstajat.

HČI: Najela sem si sobo.

MAMA: Oprost, ampak pr men res ne moreš bit.

HČI: Ni problema. Soba je krasna. Sončna. Tudi Miranu je všeč.

MAMA: A Miran je tvoj tip ...?

HČI: Ja. Zdaj bova začela živet skupaj.

MAMA: Tko kot tvoj fotr.

HČI: Kaj?

MAMA: Tvoj fotr je bil tut Miro.

HČI: Moj je pa *Miran*. Kar je razlika.

MAMA: Bolna.

HČI: Kaj?

MAMA: Bolna razlika! Miro, Miran!

HČI: Veš kaj ... Jebi se!

MAMA: Bom, takoj ko se Frenk zbudi.

Mama gre do vrat v ozadju, jih odpre in pogleda v sobo.

MAMA: Frenk! Frenk! Pizda ti matrna! A si crknu?

Iz sobe se zasliši hrkanje in kašljanje.

MAMA: Nisi. Škoda.

Zapre vrata za sabo.

MAMA: Moj problem je, da ne morem zdržat brez tipa. Zasvojena sm s tipi. Tko kot s cigareti. Pol pa vedno naletim na škart robo. Na tist, kar druge pičke stran vržejo.

HČI: Vroče linije nimaš več?

MAMA: Ne. Nategnu me je. Lastnik. Mela sm prometa še pa še, on mi je pa vedn manj plačvou. Na konc nism dobila niti za cigarete.

HČI: Lahko ti jaz nekaj malega dan ... Če rabiš?

MAMA: Sej Frenk dela. Mislm ... Kadar ga ne pije. Pa jest tut delam. Tle spodi, v tistem bifeju, zvečer mal počistim, tla pobrišem, pepelnike spraznim ... Čist dost mam. *Človek ma dost tolk, kokr ma*, je reku Džoni Rotn.

Hči se boža po trebuhu.

Mama sede poleg hčere.

MAMA: Hvala za pivo.

HČI: Ni problema.

MAMA: A pol je tvoj Mirko al Miran al kaj je že, dobr tip? Mislm, te ne maltretira ...

Pazi nate.

HČI: Ja. Res je super! Zelo sem srečna!

MAMA: Ktero glasbo pa posluša?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

HČI: Ne vem ... Vse.

MAMA: Vse? A tut narodnjake?

HČI: Ne. Narodnjake ne.

MAMA: Kaj pa pol? A Mocarta?

HČI: Ne vem ... Se nisva pogovarjala o tem.

MAMA: Jest sm se vedno najprej zmenla okrog muske. Frenk posluša hevi metal.

Njegov fotr je delu u železarni. Jest ne bi nikol mogla bit skupi s tipom, ki mu je všeč

Elton Džon. Ta bi bil ziher peder, a veš. Muska, to je tko kokr en ceu svet. Tist, kar

poslušáš, tist tut si! A veš? Tko misliš, tko čutiš. Muska je not u tep, ampak u tep ni

sam muska, so tud občutki, jeza, vse tiste besede, pesmi, razumeš ... Ne moreš *kr*

neki poslušat. Ne more ti bit *kr neki všeč*. Treba je met stališče! No, dej, povej, kaj pa

ti poslušáš?

HČI: Jaz ... ? Ne vem. Vse.

MAMA: Kaj vse?

HČI: Vse.

MAMA: Se pravi *nič*. Moja hči posluša *nič*! Super! Kar pomen, da si *nič*. Če ne

poslušáš nič, si nič!

HČI: Dajva se pogovarjat kaj drugega. Lepo prosim!

MAMA: (se pači) *Dajva se pogovarjat, kaj drugega!* Niti govort ne znaš. Dej, pizda

mala, reč kar misliš! Rileks! Ne se zmikat!

HČI: Saj se ne *zmikam*. Rada bi se pogovarjala ... Bistvene reči.

MAMA: No, pa se dejva pogovarjat *kej bistvenga!*

Mama pije.

Čez čas.

MAMA: Kakšno glasbo maš rada?

HČl: Sem že povedala. Vse imam rada, Odvisno od razpoloženja.

MAMA: Mater, bi zdele neki dala gor! Neki blazn zašponanga!

HČl: Pa daj!

MAMA: Ne morem. Frenk je razbil kasetarja. Fuknu ga je skoz okn. Včeri.

HČl: Zakaj?

MAMA: Mela sva en tak manjši *ideološki* spor. Kot se reče.

HČl: Kaj?

MAMA: On je hotu *Dorse* rolat, jest pa *Kleše*. Pa je reku, da so *Kleši govno drkaško*, jest sm mu pa rekla, da je *Morison* en zafukan popevkar, ki pojma ni mel, da se ne da s prazno ritjo srat. Bil je *ful naloudan s kešem* in se je tko za hec šou enga Jezusa Kristusa. Pol je pa Frenk čist popizdu, jest sm mu pa fuklna flašo u faco zahojeno, on me je pa pol na gobec. Evo, lej, spodno ustnco mi je prebil ...

HČl: A nisi to imela prebito že prejšnji teden?

MAMA: Aja? A res? No, pol pa mogoče ni blo tko hudo.

HČl: Pa potem?

MAMA: Nič. Padla sm po tleh, on je pa ta čas dal gor *Dorse*. Tisto: (se pači) *Aj kent si jur fejs in maj majnd*. Pol sm pa jest vrgla kasetar skoz okn.

HČl: A ga ni on?

MAMA: A on da ga je?

HČl: Prej si rekla.

MAMA: Ne. Jest sm ga. On je pol hotu *mene* vršt skoz okn. Pol so pa sosedi polcijo klical, ker je kasetar enmu spodi avto poškodvou.

HČl: A je prišla policija?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: Jasno da je. Tu so bli kakšno uro. Vse so popisal. Mater, počutla sm se ko v starih časih. Frenka so odpelal za dvanajst ur. Na streznitev. Mal prej je pršu. Zdej bo pa spal kakšn dan.

HČI: To pa *je* burno življenje!

MAMA: (zadovoljno) Ja, vedno se mi kej zanimivga dogaja. Če bi bla pisatka, bi mela kej pisat!

Mama nagne in sprazni steklenico piva.

HČI: V vrečki imam še dve.

MAMA: Hvala. Srce si. Če se napijem, mi ne bo treba jest. To je pa zlo pocen.

HČI: Če hočeš, ti lahko posodim nekaj denarja. Dobila sem plačo.

MAMA: Ne, sm že rekla. Ti in tvoj Mirko ali Miro ali Miran, al kaj je že, vidva bolj rabta. Zakaj ga pa nisi sm prpelala?

HČI: Dela.

MAMA: Kaj?

HČI: V pisarni.

MAMA: Aja?

HČI: Ja. V banki.

MAMA: Pol ma pa dost keša?

HČI: Šele začel je.

MAMA: In žvela bota skup?

HČI: Zaenkrat bom še sama, potem pa ...

MAMA: Zakaj pa sama? A ne bi blo bolj fino, če bi že zdej šla skupi žvet... Bi blo cenejš.

HČI: Tako sva se odločila. Morava se bolj spoznat.

MAMA: Napumpu te je, pa se vseen ne poznata dost dobr? Tega pa ne štekam!

HČI: Se. Ampak ... Kaj vem. Zakaj me sprašuješ?

MAMA: Zanima me.

HČI: Nikoli te ni zanimalo, kaj se z mano dogaja, zato ni treba, da te zanima zdaj!

MAMA: Prou maš. Čist prou maš! A veš, da se včasih zalotm, da sem vedno bol podobna svoji mami. In če bom enkrat postala čist takšna, kot je bla ona, si bom rekla: *Evo, pršou je en lep dan, ko je treba umret*. In bom crklna. Tist hip! Ne bi prenesla, da bi bla taka, kot moja mama.

HČI: Zelo malo se je spomnim. Imaš kakšno babičino sliko?

MAMA: Kako se je ne spomnš?! Ene štir leta si mela, ko je ugaslna.

HČI: Spominjam se, da je imela sive lase.

MAMA: Ni mela čist sive. Barvala si jih je v sivo. Tko zlo nobl se ji je zdel, da ma sive, da si jih je začela že pri tridesetih barvat. Profesorce majo vedno sive lase! Bla je zafukan snob. Kdo je pa že vidu, da bi si baba barvala lase v sivo. Barvaš si v blont, pa v rdeče, pa v zeleno, ne pa v sivo. Prav uživala je, pizda stara, da je siva in pametna.

HČI: Res nimaš nobene fotografije?

MAMA: Fotografije so sranje. Vse podobe, ki jih rabiš, maš tle not. V glavi! Al jih pa nimaš. Sam to, kar hraniš notr u sep, je neki vredn! Ostalo je driska.

HČI: Spomnim se, da sva bili z babico veliko sami.

MAMA: Ja, takrat je bil čas blaznih žurov. Mislim, da sva bla neki časa z Mirotom, mislm s tvojim očetom, čist skos okol, zuni, na vseh zafukanih žurih ... Ne morem razumet ... Kako si si mogla najt osemenjevalca, ki ima ist ime kot tvoj fotr. Če to ni blesavo!

HČI: Rekla si, da ni bil moj oče.

MAMA: Rekla sm, da *mogoče* ni bil. Ti si pa tut vse zapomnš! Čeprav se mi zdej zdi, da je bil tvoj fotr. On si je tut tko vse zapomnu. Tko kot ti. No, sej zdej je itak vseen... Ko je moj stari umrl, sm prpelala Mirota domov. Mel smo blazn veliko stanovanje. Dost je blo prostora. Mami je pa Miro biu tut takoj všeč. Je mislna, da bo prodajalc zelenjave s čirokezo na glavi dobr vplivu name ali kaj. In sva tko kr pr moji mami stanvala ... Neki časa, jasn. Dokler ni pizda stara začela težit! (se pači) *Najdi si službo! Saj nisi tako neumna. Pa Miro naj si jo tudi poišče! Mogoče pa lahko prijateljji od našega očeta pomagajo. Našega očeta so imeli vsi tako zelo radi. Bom povprašala! Joj, kako je življenje prazno, ko ni več našega očka!* Nism je mogla več poslušat, kuzle sivolase. Zato sva bla z Mirotom vedno manj doma. Mislm, da včasih niti enkrat v celem tednu nisva prespala. Sam jest sva pršla, pa po dnar. Mama je mela super penzijo. Takrat je blo res največ žura, a veš! Vsepovsod! Največ se je dogajal. Zgeldal je, da bo svet poču. In je res! In mi smo bli zraven! Pisal smo po stenah: *Dost mam!* Pretepal smo se. In tepl so nas. Pol so pa Mirota zaprl. Jest sm bla noseča. V zaporu so ga zjebal, čist je omagu. Ni mogu več. Biu je čist zblojen. Ko sm pa rodila, pol pa sploh ni šou več ven iz stanvanja. Sam tablete pa vodka. Mislm, da se je hotu v resnic ubit.

HČI: Nehaj!

MAMA: Pa ni mel jajc. Kr ostajal je doma, pr moji mami, tebe je vlaču po rokah in žrl tabletko, dokler mu enga lepga dne ...

HČI: ... nisem padla na tla. Vem.

MAMA: Sm ti že povedala?

HČI: Si.

MAMA: No, pol pa tko vse veš!

Mama vstane in gre do kota sobe, kjer na tleh ležijo škatle. Gleda jih...

Hči pa sedi na kavču in si boža trebuh ...

HČI: Najbolj grozno se mi zdi, da se ničesar ne spominjam. Nobenih podob nimam v glavi. Samo občutek, da je bilo lepo. In varno. Babičinega obraza se ne spominjam, mogoče se spominjam samo tega, da je imela sive lase ... Tudi očeta se ne spomnim, in tebe tudi ne ... Vem samo, da sta bila, pa še za to nisem prepričana, če mi ni o tem pripovedovala babica ... Zdi se mi, kot da ni bilo ničesar do tiste kmetije, kamor so me dali v rejo ... Pravzaprav *je bilo*, samo da ne vem, če je bilo zares ali pa samo v nekakšni pravljici ... Če nimaš spominov je tako, kot da te ne bi bilo.

Mama začne brskat po rečeh.

MAMA: Zadnjič sm neki našla ... Pojma nimam, zakaj je nisem stran zabrisala takrat, ko sm prodala vse skup...

Najde fotografijo.

MAMA: Čist po pomoti je ostala. Lahk jo maš, če hočeš.

Vrže fotografijo hčerki v naročje, potem pa na robu mize odpre novo steklenico piva.

Hči se razveseli.

HČI: Babica!

Mama nagne steklenico piva.

Hči je ganjena.

HČI: In zraven sem jaz! Zdaj se mi zdi ... Ja ... da se spomnim ...

MAMA: Jest pa ne.

HČI: ... kako me je peljala k fotografu. Rojstni dan sem imela.

MAMA: Pa že.

HČI: In tale torta ni bila prava. Bila je umetna. Fotograf jo je imel za fotografiranje.

Samo svečke sva sabo prinesle. Štiri svečke. Zdaj se spominjam, kako sem bila razočarana, ker tudi smetana na torti ni bila prava. Babica mi je rekla, da naj v smetano pomočim prstek, da me bo fotograf tako slikal ... Smetana na robu plastične torte pa je bila trda, iz plastične pene. Zato imam tako spačen obraz. Potem sem jokala. Zdaj se vsega spomnim!

MAMA: Super! Lahko odneseš s sabo, fotko in spomine!

HČI: Če ne bi videla te fotografije, se ne bi ničesar spomnila.

MAMA: Bi blo bolj.

Tišina.

Mama pije.

Hči gleda fotografijo.

HČI: Zakaj si pa ti hranila to fotografijo?

MAMA: Nisem je.

Hči vstane in gre do kota sobe, kjer so škatle in od koder je mama prinesla fotografijo.

HČI: Mogoče je pa še kakšna ...

MAMA: Ni! Ta je bila edina!

HČI: Bom pogledala ...

Mama plane za hčerko in jo zagradi za komolec.

MAMA: Ne boš! Pizda mala, ne boš brskala po mojih rečeh!

HČI: Rada bi samo ...

MAMA: Tam ni nič. Niti ene fotke ni več tam!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

HČI: Prepričana sem, da so ...

MAMA: Boli me kurac, kaj si ti prepričana! Dobila si fotko kuzle stare sivolase zato, ker si težila. Ostale pa ne dobiš!

HČI: Potem jih imaš še več?

MAMA. Nimam!

HČI: "Pravkar si rekla ... Imaš mogoče fotografijo mojega očeta? Kako me je držal v naročju ... Pa tebe, ko si me rodila ...

Mama jezno zatuli ...

MAMA: Nič ni tam. Vse sm zakurla, strgala, razfukala! Boli me za preteklost, za spomine. Kolkr jih nucam, jih mam!

HČI: Zakaj jih pa potem hraniš?

MAMA: Sej jih ne!

HČI: Potem pa dovoli, da pogledam.

Mama začne riniti hčerko proti izhodnim vratom. Pri tem histerično kriči.

MAMA: Spizdi! Zgin ven! Ne maram, da drkaš po mojih stvareh! Spizdi! Pička mala napihnjena!

HČI: Pusti me!

MAMA: Spizdi! Spizdi!

Hči zagradi mamo za zapestje in jo stisne z vso močjo.

HČI: (energično) Ne me odrivat! Samo odrivat me ne!! Sama bom šla! Ampak, zapomni si, če zdaj grem, ne pridem nikoli več!

Mama utihne.

Iztrga roke iz hčerinega prijema, odide v nasprotni kot sobe in si v kotu prižge cigareto.

Čez čas ...

MAMA: (mirno) Ne maram, da gledaš moje fotografije!

Hči spet sede.

Roke sklene na svojem trebuhu.

HČI: Ne bom.

Mama popije pivo do konca.

MAMA: Grda sem.

Hči jo pogleda.

MAMA: Na tistih fotkah sem grda.

HČI: Ne verjamem.

MAMA: Vedno sm bla taka kot sm zdej. Debela.

HČI: Nisi debela.

MAMA: No, vsaj neki maš po men. Lažeš, ne da bi se ti to na ksihtu poznal.

HČI: Mlad človek je vedno lep.

MAMA: Kdo te je pa tko grdo nategnu! Tut ko si mlad, si lahko grd, zavaljen, ko ena butara, maš celulitis, noge ko hrenovke, ksiht, kot da si u gnezdo sršenov padu, mozoljast hrbet, noge na iks ... In zaradi tega te noben nima rad.

HČI: Jaz tudi nisem lepa.

MAMA: Prot men si ko Madona. Jest sm bla pa ko ena gnila buča. A veš, da mi je moj fotr vedno reku, da sm *njegova debeluška*. Mama mi je pa vedno težila, da moram shujšat. Od kar pomnim, je težila. Še ko sm bla u vrtcu, je težila. Vidiš, ti se iz svoje mladosti nič ne spomniš, jest se pa spomnim vsega. In samo teženje je blo.

HČI: In zato mi zdaj nočeš pokazat fotografij?

MAMA: Ne. Nočem! In veš, kaj je še blo? Kaj se je vsak večer dogajal? Moj *ljubi očka* mi je bral predn sm zaspala. Pojma nimaš, kaj mi je bral!

HČI: Meni ni nihče bral.

MAMA: Ne se zdej delat bogo! (se opači) *Deklica z vžigalicami, poznamo tvojo zgodbo in ne gane nas več.*

HČI: Mogoče mi je pa babica brala ...

MAMA: Tvoj fotr ti je ... Al kaj je že bil ... Pel ti je. Miro ti je pel, predn si zaspala. Zarolau je Seks psitolse in zraven prepevu ko poblaznel. Eni so mel pravlice, ti si mela pa glasbeno izobrazbo. Jebiga!

HČI: In kaj ti je dedek bral?

MAMA: Ilijado in Odisejo! Si morš mislt! Bil je profesor in blazno je rad pravu o *lepih grških boginjah in bogovih, bojevniki z lepimi telesi, o nimfah s popolnimi joški in o mladih fantih, ki so lepi kot bogovi ...* in tako sranje Rezultat teh pravljic pa je bil ta, da sm že zlo zgodi spoznala, da sem grd otrok in da je ta svet u resnic narjen samo za lepe. Več šans majo. Ljudje lepim *mladenkam in mladeničem* bolj zaupajo, bolj jim verjamejo. V šoli lepe punčke dobivajo višje ocene. Če si majhen, okrogel, deblčkan, si tut butast, manj bister, manj nadarjen ...

HČI: To ni res.

MAMA: Oja, pa je. Ti pojma nimaš! Kr poglej se, kakšna si! No, zdej si mal napihnjena, sam trebuh te je, ampak, kmal boš spet lepa ... Maš gladke lase, droben obrazek, ravn prou dolge noge, lepo kožo ... (vzklikne) Pizda je dobr, da sm te dala na kmete! Če bi se z mano po mestu vlačla, bi mela ziher mozole in noge na iks.

HČI: Zakaj se nočeš resno pogovarjat?

MAMA: Sej se, jest se vedno *blazno resno pogovarjam*. Celo življenje sm bila resna. Zato, ker sm bla grda! Grdi ljudje pa so resni. Ker so kar naprej zaskrbleni. In mama, tvoja *ljuba babica sivolasa*, mi je vedno rekla: (se pači) *Le po kom imaš takšno grozno kožo ...? V naši družini ni bilo debeluhov ... Vsi smo bili zelo nadarjeni in lepi ...* Pojma nimaš, kakšne prasice so lahko prijazne sivolase babice. Ona se je spraševala po kom sem jaz tko grda, jaz se pa sprašujem, po kom si ti tko lepa. Če ne bi vedla, da sem te jest iz svojga trebuha stislina, in da me je bolel, da so mi vse žilce na obrazu popokale, da sm bla ko ena razpliznena sliva, ki jo je tovornak zgazu, bi mislna, da te je ena druga rodila. Sej, kaj pa, če so te u bolnci zamenal. Ja, točn to, v bolnci so te zamenal! To bo! Zato si tko drgačna!

Hči poskuša ostati resna.

HČI: In kakšen je bil moj oče?

MAMA: Kteri? Kuzla, Marjo, Bimbo, Mek, Gojo, Frenk, Prasica, Žan ... ?

HČI: Kakšen je bil Miro?

MAMA: Sej si ga v domu vidla?

HČI: Na koncu je bil brez obeh nog ... Bil je suh ... Same oči so ga bile...

MAMA: No, ko sva bla pa midva skupi, je biu pa kr v redu tip. Lep. Mlad. Nism mogla verjet, da me sploh hoče. Mogoče me je mel samo zato, ker sm se jest tko zlo

potrudla. Mislm, seks pa to. Kaj vem. Jasn, da na konc, ko je umiral, ni bil več isti!

Tisti, ki umirajo, se vedno pogršajo. Smrt ni lepa. Ne more bit. Vsi, ki so umrl in sm jih

poznala, so bli na konc grdi. Tut tvoja babica je bla na konc grda. Obraz je mela

spačen, kot takrat, ko je kričala name. No ... ko so Mirota odpustil iz *Sadje zelenjava*,

se je samo še zastruplu. Blazno je delu na tem, da bi čim prej crknu. Tablete pa

šnops pa trava, pa neostik, pa bencin, pa vse, kar je našu ... Sam na iglo se še ni

naslonu. Takrat je bil socializem in ni blo tko enostavn drogo dobit ... Ko smo še živel pr mami, ji je Miro požrl čist vse tablete za pritisk, pa tut vse aspirine in odvajala ... Čist na konc mu je pa vlak noge odrezu. Ni se hotu ubit, sam zaspal je ob progi, ko smo žural v eni hali ob železnic. Sam mal se je šel ven prezračit. Slišala sm rešilca, pa pojma nism mela, da so Mirota odpelal. Kuzla mi je reku, ko sm ga vprašala, kaj je za ena pizdarija zuni, da je *enga vlak zgazu*. Šele čez dva dni sm zvedla, da je to bil Miro. Pol je dobu pa še sladkorno, jetra so bla hin, ledvice so mu počas šle u pizdo matрно, ni čudn, da se je na konc ubil ... Jasn, da je na konc v hiralnci bil grši, ko na začetku. Mislm, suh, pa z velikim očkami.

HČI: Ubil se je, ker si ga ti pustila.

MAMA: Ne me jebat, pizda mala ...!

HČI: Rekel mi je, ko sem bila zadnjič pri njemu, da te ima še vedno rad.

MAMA: On, da je kej reku! Možgane je mel čist zmehčane, pojma ni mel al ščije al sirje.

HČI: Zaradi *tebe* je bil takšen.

Mama se razburi.

MAMA: Ne!! Ni bil *zaradi mene takšen*, pizda mala! Zarad *sebe* je bil takšen! Samo zarad *sebe*! Vsak je najprej *zarad sebe*! Tut ti si napihnnena zato, ker si se sama tko odločla, ne zato, ker en kurac usran ni znal pazit in te je napumpu.

Tišina.

Mama razburjeno prižge cigareto.

MAMA: A boš ti tut?

Ponudi hčerki cigareto.

Hči molči, nekaj časa gleda cigareto, ki ji jo ponuja mama ... Potem vzame. Mama ji prižge.

MAMA: Lahk si spohava eno super travo. Frenk jo je prnesu.

Potegne vase dim.

HČI: To je moja prva cigareta po devetih mescih.

MAMA: Ne, trave ne bova, to bi blo pa že preveč nezdrav, glede na tvoje stanje. Lahk pa en pir zraven? A boš?

Mama vstane in iz vrečke vzame steklenico.

Odpre jo na robu mize.

MAMA: Ja, tko je to blo ... V resnic me ni noben hotu. Vse prjatlce so mele tipe. Že v osnovni šoli. Vlačle so me sabo, da so me mele pred starši za alibi, ko so se fuklale s tipčki. Zavlekle so se v kakšen kot, jest sm pa čakala zuni in pazla, da kdo ne pride.

Blazn sem si želela, da bi mela tut jest enga tipa. Enga lepga. Ki bi mi ga vse zavidale. Pa me ni noben hotu. Jasn, kdo bo pa hotu graužo, ki je bolj podobna košarkaški žogi, kot pa mladi puncu. Lazla sm za tipi, na zobe sem se metala za njimi, jih podkupvala, doma mami iz torbice dnar kradla in jim kupvala kokakole, pa pir, pa čike, delala sem jim domače naloge, oni so me pa sam izkoriščal. In norca so se delal za mojim hrbtom.

Mama ponudi steklenico hčerki.

Hči pije.

MAMA: Pol sm se pa zlagala, da mam doma enga soseda, enga lepga. Rekla sm, da je takšn ko Odisej, starejši od mene, lep, mišičast, porjavel, kosmat, kot pravi bojevnik, in da me kr naprej daje dol. Da niti domače naloge ne morem napisat do konca, ker je kr naprej na men. Pa mi sošolke niso verjele. Oja, delale so se, da mi

verjamejo, zato, da so se potem lahk norca delale iz mene ... Jest pa sm vedla to, čutla sm, pa sm vseen lagala.

Hči vrne steklenico mami.

MAMA: Pol je pa pršla tista glasba. Razumeš? Razumela sm kaj pojejo. Da pojejo o men. In tam so bli tut eni tipi, pa ene punce, točn takšne ko sm bla jest. In blo je vse drgač. Razrgani so bli, trudl so se, da bi bli grdi, zanimale so jih druge reči, in bli so jezni, tut točn tko kot jest! Jezni, da je ta svet rezerviran samo za lepe, pa bogate. In čist vseen jim je blo, če sm bla mejhna in kot en staušan knedl. To se jim je zdel še bolš. Jest sm se pa tut blazn za njih potrudla. Nism jih hotla zgubit, zdej, ko sm jih komej našla. Naenkrat sm mela tipov in tipčkov, kolkr sm jih hotla! Vseen jim je blo, kakšna sm, tut, če so bli oni lepi, so me pograbl in me hotl met, in jest sm bla za, vedno sm bla za! Vsakič z drugim. In niso me zajebaval, niso me mel za norca, ni jih blo sram, če sm bla z njimi. Bla sm prepričana, da je to to. In je blo! Bla sm srečna. Prvič sm bla res srečna. Jezna, grda, togotna, drgačna ... in čist zares srečna!

Hči ugasne cigareto.

Zazre se v daljavo.

HČI: Moj Miran je pa lep. Visok. Svetlolas.

MAMA: A še delajo take?

HČI: Vedno gladko obrit. Negovan. Kratko pristrižen. Izobražen. Vljuden.

MAMA: Ne ga srat!

HČI: Dober je. Vedno mi podrži vrata, plašč, vedno me poboža po laseh. V restavraciji počaka, da prva sedem. Prinaša mi rože, parfume, pelje me na izlet, v kino, gledališče. In kako kuha! Vse zna skuhat. Tudi pecivo peče.

MAMA: A je peder?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Tudi mama ugasne cigareto.

MAMA: Oprost! *Bed džouk. Veri bed džouk!*

Hči nadaljuje, Odsotno.

HČI: Ima svetle oči. Modre. Tako prodorne in jasne.

MAMA: Čist tko kot tvoj fotr, ko je bil še prodajalc zelenjave.

HČI: In kadar me pogleda, vem, da me ima rad.

MAMA: Drž se ga, mala! Ker tip je definitivno s kakšne druge galaksije in bo lepga dne pršu leteč krožnik ponga. Zato se ga drž, mala, iskorist ga, dokler se v aliena ne spremeni!

Zdaj se zadaj v sobi zasliši hrup.

Nekaj je padlo po tleh.

MAMA: Frenk se je zbudu.

Mama vstane in gre proti sobi.

MAMA: Pizda, Frenk, ne mi vsega razbit. Pa glih pospravla sm!

Mama izgine v sobi.

Hči vstane in gre počasi do škatel v kotu.

Iz sobe slišimo mamo.

MAMA: Pazi kam kozlaš, kurc usran! Ne po mojih cunjah, Frenk!

Hči počepne in odpre škatlo.

MAMA: Skoz okn dej, pizda ti matrna! Skoz okn dej!

Hči iz škatle vzame šop fotografij.

Gleda jih.

Iz sobe slišimo še vedno mamimo vpitje in nekakšen ropot.

MAMA: Ne, ne boš šel ven! Obisk mam. Ja, pizda, tut jest mam lahk gdaj kakšn obisk. Moja hči je pršla. Ja, moja! Nis vedu, da mam tut jest koga! A si fouš, kurac zahojen! Dej hlače gor, Frenk, ne boš ji kurca uscanga kazu ...

Hči gleda fotografije. Nasmehne se.

MAMA: Ne scat! Frenk, ne scat po paketu, sm ti rekla!

Hči vzame fotografije, jih spravi v torbice, potem pa počasi odide iz stanovanja.

Vrata tiho zapre za sabo.

MAMA: Dej, raj se ulež nazaj, Frenk! Brez veze je, da se tak kažeš! Ulež se, sm ti rekla, pizda, drgač ti gobec razbijem! Bom jest počistla. Kurac preklet zafukan!

Mama se vrne v sobo.

Vrata zapre za sabo.

MAMA: Te je hotu videt, Frenk, pa je še tko zadet, da ne bi mel nobenga smisla. Dej, ti pa svojga Mirkota al Mirana al kaj je že, prpel sm. Da ga vidm, če je uredu, če te je res vredn. Res bi ga rada spoznala.

Mama vidi, da ni nikogar v sobi, da je hči odšla.

Počasi gre do vhodnih vrat, jih odpre in pogleda ven na hodnik.

Potem vrata zapre za sabo, se vrne v sobo, vzame steklenico piva.

In spiye, kar je še v njej ostalo.

Zatemnitev.

PRIZORIŠČE:

Isto kot v prvem prizoru.

Prostor je zdaj urejen. Vidi se, da ga je mama počistila. Zdaj, ko ne ležijo cunje vsepovsod, se vidi, da je pohištvo, kar ga je, staro, polomljeno, od vseh vetrov nanoseno ... Tudi mama je bolj urejena. Pravzaprav je oblečena skoraj popolnoma običajno.

3. prizor

Hči stoji in ziba voziček, v katerem je dojenček.

Mama v kotu, kjer je polomljen štedilnik, v lončku z vodo greje stekleničko.

MAMA: Prec bo.

HČI: Prepozno je. Zaspal je.

Mama vzame stekleničko, zaviha rokav in kane kapljico mleka na svojo roko.

MAMA: Ravn prou topl je.

HČI: (presenečeno) Kje si se pa to naučila?

MAMA: Na televiziji. Pojma nimaš, mala, kaj vse se dogaja v tistih butastih španskih nadaljevankah. Skor v vsaki tretji majo dojenčka in pol lahk vidš, kako se takim rečem streže.

Mama prinese stekleničko in jo hoče ponuditi dojenčku v vozičku.

MAMA: Na, kurček mali, babi ti je mlekec pogrela!

HČI: Pusti! Zaspal je.

MAMA: Mogoč bo pa v spanju vleku.

HČI: Ne bo,

MAMA: Dejva robot!

Hči odrine mamino roko.

HČI: Ne! Sem rekla.

MAMA: Prou, pa ne.

Mama s flaške sname dudo in spije mleko.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Hči jo očitajoče gleda.

MAMA: Pa kaj! Bom potem še enga, svežga pogrela. Za našga Mirkota mora bit svež mlek!

Mama se nagne nad voziček.

MAMA: Aneda, mali bajsi! Buci buci, drekec babin!

HČI: Nehaj, zbudila ga boš.

MAMA: Pa sej ne sliš!

HČI: Sliši ne, čuti pa!

MAMA: Mater si tečna! Zakaj ga pa potem še vedno zibaš, če je zaspal?

HČI: Iz navade. Zibam, ker me to pomirja, vmes pa lahko razmišljam druge reči.

MAMA: Če bi vedla, kdaj boš rodila, bi bla tam.

HČI: Miran je bil.

MAMA: Jest bi tut bla. Z veseljem!

HČI: Imela sem polno sobo rož.

MAMA: A res? Ko si se pa ti rodila, mi je Miro prnesu kaktus. Bil je totalno zadet. Pa Kuzla je biu zraven ... Neki se mu je zdel, da je mogoče tut on fotr ... Cela klapa je bla ... Sestre so poklicale varnostnike ... Izkazal se je, da je Miro kaktus spizdu spodi v cvetličarni ... Na hodniku so se stepl ... Ti si jokala, moja mama je jokala, jest sm se pa tko režala, da sm skor s postle padla! Mater je bil žur! Moji fantje so ga znal nardit! Vedno so iz vsazga dreka znal nardit žur in pa protest! Veš, mala, mi smo u resnic vedno protestiral. Vse, kar smo delal, je bil en tak protest.

HČI: Pojma niste imeli, zakaj protestirate. Jezni ste bili kar tako, ker ste potem lahko potem kaj uničili, kaj razbili ...

MAMA: Pojma nimaš!

HČI: No, povej, zakaj ste naredili sranje iz mojega rojstva?

MAMA: A misliš, da ni imel smisla?

HČI: Ja, to mislim!

MAMA: A res to misliš?

HČI: Ja!

MAMA: Ti bom prec povedala, zakaj je mel smisu ...

HČI: Ne boš me prepričala, da je lepše materi svojega otroka poklonit ukraden kaktus kot pa vrtnico. Kot da bi hotel povedati, da je otrok nekaj podobnega kot kaktus, nekaj grdega ...

MAMA: Kaktusi niso grdi.

HČI: Ne nosi se jih v porodnišnico.

MAMA: In ravno to je to!

HČI: Kaj?

MAMA: *To* je bil upor! Zravn mene je ležala pička od enga starga, debeuga obrtnika, ki ji je nanosu za celo Šmarno goro rož okrog postle. Bla je kot da leži na parah. Jest sm dobila pa kaktus! En sam kaktus!

HČI: Ukraden.

MAMA: In ravn to je blo še večje darilo! Miro ni mel dnarja in ga je zato ukradu! Če ne bi zraven slučajno še izložbe razbiu, bi pa sploh ne blo nč hudga.

HČI: Super! Moje rojstvo je pospremila kraja in vandalstvo.

MAMA: Ti povem, da je bla una pička na parah prou ljubosumna na moj kaktus. Res da so ji fantje potem tiste rože razjebal ... Kuzla jih je jedu ... Grizu je vrtnice, dokler ga niso policaji uklenil.

HČI: Nehajva se o tem pogovarjat.

MAMA: Čaki, nism povedala do konca. To je bil upor!

HČI: Kaktus?

MAMA: Tko smo jim povedal, da je vse laž. Da so vrtnice laž, da je vse u kurcu in da je kaktus super darilo za rojstvo!. Povedal smo jim, da so lahk tut drgačne reči zares in da sam tist šteje, kar zares čutiš.

HČI: Upam, da vsaj ti v to verjameš.

MAMA: Vem, da je blo tko! Zlo dobr vem to!

Mama zapoje.

MAMA: *Jest hočm drgač,*

jest hočm dragač,

jest hočem stran,

jest hočem stran!

Ker tu zdej je sranje,

ker tu zdej je sranje!!

Ker zdej je vse skup sam

en lep dan za umret.

En sam lep dan za umret!

Hči zaploska.

HČI: Bravo! Bravo!

MAMA: To je blo to!

HČI: Imam pa res srečo! Imam zabavno mamo, ki se pri petintridesetih obnaša, kot da je stara petnajst ...

MAMA: Ne ti men ...

HČI: ... imam mrtvega očeta, ki je nekoč prodajal v *Sadje in zelenjava* ...

MAMA: Pojma nimaš!

HČI: ... imam fotografijo sivolase babice, ki se je v resnici sploh ne spomnim več ...

MAMA: Lahk si blazn srečna!

HČI: ... in pa otroka, ki, hvala bogu, ne sliši, ko se mu babica dere na uho!

MAMA: Maš pa tut moža in spomin na polno sobo rož! Nikol si ne bi mislna, da bo moja hči postala točen tist drek snobovski, ki je men in mojim prijatlom najbolj po kabliah hodu. Če sm sam slišala besedo snob, sem že kozlala! Miro se zihr obrača v grobu, ko na roštilju...

HČI: Ja, draga moja mama: ko sem rodila, so mi prinesli polno sobo rož! In imam moža, svojega Mirana! Očeta mojega sina!

MAMA: Ki si mu pa tut dala Mirko ime. Tko brez domišljije je samo še katoliška cerkev!

HČI: Poslušaj me do konca, mama!! Ko sem rodila, mi je oče mojega otroka prinesel polno sobo rož! Njegovi poslovni prijatelji so odprli šampanjec in celo nadstropje v porodnišnici je nazdravilo mojemu pravkar rojenemu sinu. Srečna sem, da nisem dobila ukraden kaktus, da niso žrli vrtnice in se pretepali po hodnikih! Srečna sem! Razumeš?

MAMA: Predvidevam, da ste potem, *mislim, ko ste popijuckali šampanjec, občudovali tvojega sinčka, ga božali po kurčku*, še malo vzdihovali od sreče, kot da vam puščajo kri ...

HČI: Ne! Vsi so šli lepo domov, da sem se lahko odpočila. Ostal je samo Miran, oče najinega sinka Mirkota. Ob postelji je sedel, božal me je po glavi, se nežno dotikal najinega sina in nama šepetal same lepe reči, dokler nisva zaspala.

Trenutek tišine.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: A si rekla: *dokler se nisva usrala?*

HČI: Ne. Dokler nisva *zaspala*.

MAMA: (ironično) Aja! Sam tolk, da vem.

Mama vstane in se sprehodi po sobi.

Hči še vedno ziba voziček.

MAMA: Mater bi si zdej enga zvila!

HČI: Daj, če hočeš!

MAMA: Ne bom. Ne bom kadila, dokler je moj kurčič mali, moj vnukec tu.

HČI: Od kdaj te pa tako skrbi.

MAMA: A ni že dost zoprno, da ne sliši, zdej nej mu pa še raka na pljučih nakoplem.

Mama se nagne nad voziček.

MAMA: Lej, lej, očke ma odprte! Zbudu se je.

HČI: Ja, že nekaj časa je buden. Približno od takrat, ko si pela.

MAMA: (se razveseli) Potem pa sliši!

HČI: Ne. Ne sliši.

Mama hoče vzeti vnuka iz vozička.

HČI: Pusti ga!

MAMA: Pridi, lubek moj! K babici, pridi mali kakec usrani!

Hči jo odrine.

HČI: Pusti ga!! Sem rekla!

MAMA: Nism ga še mela v rokah.

HČI: Si mene imela kdaj?

MAMA: Rodila sem te.

HČI: Ne zaupam ti.

MAMA: Lahko mi zaupaš! Nisi men padla iz rok. Mirotu si.

HČI: Pa ti vseeno ne zaupam.

**Mama jezno odide v drugi del sobe.
Jezno brčne v pohoštvo.**

MAMA: Kdaj boš prpelala sm svojga Mirana al Mirkota al Mirota, sej pojma nimam, kako mu je ime. Če ni to blesavo! Najdeš si tipa, ki ma isto ime kot tvoj fotr, pol pa še sinu daš isto ime!

HČI: Zaposlen je.

MAMA: Dans je nedelja. Ne boš rekla, da tut u nedeljo sedi u banki za šalterjem.

HČI: Doma dela.

MAMA: A res? Kaj pa? Mogoče pred špeglom vadi *prijazno smehljanje*. Komunikacijo s strankami?

HČI: Vodi računovodstvo za podjetja.

MAMA: Pol pa blazno služi! Tkole delat u banki, pa pol še doma fušat ... To mara bit blazn keš, a? Ne vem, zakaj si potem otroški voziček šla na karitas iskat. Rablenga! Bog ve, kater zafukan katoliški froc je prej not scal pa sral.

HČI: Varčujeva za hišo. Ko bo Mirko shodil, se bomo vselili.

**Hči nervozno ziba otroški voziček.
Mama jo gleda.
Tišina nekaj časa.**

MAMA: Dej ga mal men, ga bom še jaz mal zibala.

**Hči ji prepusti voziček.
Mama začne vozit voziček gor in dol po sobi.
Hči sede na kavč.**

MAMA: Ja, lubi moj mali! Kako si cartkan! Ja, te bo babi mal sem pa tja vozla!

HČI: Sem ga ne morem pripeljat ...

MAMA: Koga?

HČI: Mirana.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: A tistga iz banke? Tolk Mirkotov, Miranov in Mirotov je v tvojem življenju, da nikol nism čist sigurna ktirga misliš.

HČI: Saj bi ga pripeljala, pa nikoli ne vem, koga imaš pri sebi. Ne bi rada, da ga kakšen tvoj pobruha.

MAMA: Frenka sm znogirala.

HČI: Koga imaš pa zdaj? Kakšnega Jonija, Harisa ali pa Nazima ...

MAMA: Nobenga nimam. Ko sm Frenka znogirala, sem sobo temeljit pospravla. Sm mislna, da bosta z mojim malim posrančkom ... (se skloni nad voziček) ... aneda, srči, mali moj driskec ... Sm mislna, da bosta kdaj tu prespala ... Veš kaj, lahko mi malega kdaj pustiš ... Za čez noč ...

HČI: Da mi ga kakšen tvoj tip čez okno vrže.

MAMA: Nobenga nimam! Sm rekla.

HČI: Enostavno ti ne zaupam.

MAMA: (se pači s pravilno izgovorjavo) *Jej, jej, kam smo prišli. Svoji lastni materi ne zaupaš.*

HČI: Pustila si me. Jaz svojega otroka nikoli ne bom!

MAMA: Če mi misliš spet naprej metat, lahk prec spizdiš!

HČI: Ne mečem ti naprej.

MAMA: Vse sm ti povedala! Nima več kej dodat!

HČI: Pa ti ni nič žal?

Mama jezno vozi voziček po sobi.

MAMA: Zakaj? Nej mi bo žal za nazaj? A si nora, pizda mala ... Člouk bi lahk takoj crknu, se obesu u sekretu, če bi mu blo žal za nazaj! Za povrh pa še nimam prav nobenga filinga, da je blo kdaj kej narobe z mojim lajfom ...

HČI: No, saj. To je to!

MAMA: Kaj, *to je to*?

HČI: Nobene vesti nimaš. Nič. Takšni, kot si ti, ne bi nikoli smeli imeti otrok!

MAMA: (se razburi) In to mi zdej rečeš, ko maš svoje Mirkote al Mirane al koji kurc so že ... Zdej, ko si dobila polno sobo rož in si sploh ena zadovolna pička ... Zdej ti je pa žal, pizda mala, da sem te rodila, al kaj!

HČI: (strogo) A lahko nehaš preklinjat, ko govoriš z mano. Lepo prosim!

MAMA: Če mi greš pa na kurac!

Tišina.

Mama vozi voziček od stene do stene.

Hči jo spremlja s pogledom.

HČI: Zakaj nisi šla delat splav?

MAMA: Splav? Jest, da bi bla flosarka?! Nikol! Niti pomslna nism na to. Da bi ubila?

Tebe?! Nikol!

HČI: Niti tega ne veš, kdo je moj oče.

MAMA: ... Sm bla preveč srečna. Prvič v življenju sm bla zares srečna. Hotla sm te met!

HČI: Zato da si me potem dala v rejo.

MAMA: Mama mi jih je zrihtala ... Tabletko ... Takoj, ko je vidla, da se gonim okol z unimi mojimi ... Takoj, ko je vidla, da je Miro vsak večer pr men ... Ona, (se pači) *tvoja babica sivolasa*, je šla k zdravniku, jest nism hotla, in mi jih je zrihtala! *Antibebipilule*. Pa jih nisem jedla! Niti enkrat. Fuklna sm jih u sekret. Zato, ker sm hotla met otroka!

HČI: Samo domišljaš si.

MAMA: Bla sm srečna! Mela sm svoje ljudi! Če bo, pa bo. Sm si rekla. In je blo!

HČI: Kaj je *blo*? Takoj, ko si me rodila, si me dala babici. Če ne bi bilo *babice*, bi me že prej dali v rejo ali pa bi umrla od lakote.

MAMA: Ja, tvoja *zlata babica* ...

HČI: Če je bilo kaj lepega v mojem življenju, je to bila ona!

**Mama se nenadoma ustavi.
Kar *bruha* iz nje.**

MAMA: Ona! Ona te je hotla ubiti! Kuzla stara profesorska!

HČI: Kaj?

MAMA: Ko je vidla, da sm noseča ... Pravzaprav je uganla ... Šnofala je za mano, brskala je po smeteh za mojimi vložki, mi gledala v hlačke ... Točno je vedla, kdaj mam *ta rdečo*. In me je enkrat stislina u kot, me zgrabla tkole za vrat, in rekla: *Noseča si! Priznaj, da si! Že dva mesca nimaš menstruacije*. Takrat sm tut jest že vedla, da sm noseča. Moje telo je vedlo. Bla sm tko, ko en cvet, ki se bo vsak trenutek odprl ...

HČI: Vidim, da čisto preveč gledaš španske nadaljevanke.

MAMA: Ne se norca delat, pizda mala! Tut jest mam svoja čustva! Pojma nimaš, kaj je sivolasa profosorca slovenščine, intelektualka, vdova profesorja doktorja na faksu, pojma nimaš, kaj je delala z mano! Silila me je, da sm dvigvala klavir ... Zato, da bi se ti odtrgala od mene, da bi šla ven, da bi jest zakrvavela in te v kosih spravla ven!

HČI: Imaš bujno fantazijo!

MAMA: Tepla me je! Nikol prej me ni. Oče ni pustu. Ko je pa umrl, je pa začela ... In ko sm bla noseča, me je še bolj ... Pretepala me je. Za vsak drek me je. Prav trudla se je, da bi me v trebuh. In me je. Pizda stara sivolasa pofarbana me je s pestjo v trebuh!

HČI: Izmišljuješ si!

MAMA: Mela sem petnajst let. Močnejša je bla od mene. In me je. Vsak dan. Hotla je, da bi začela krvavet. Ampak ti se nisi dala. Medve se nisva dali!

HČI: Lažeš!

MAMA: Pol me je pa zvelkla k zdravniku. Rekla je, da so me posilil in da mi mora zato nujno nardit splav. Zdravnik je pa pol reku: *Gospa, potem morate pa na milico*. In me je gnala tja! Hotla je, da rečem, da so me posilil. V tisti sobi so me zaslišval. Hotl so imena. Hotl so jih zajebat. Mojo grupo. Kuzlo, Marjota, Bimbota, Meka, Gojota, Frenka, Prasico, Žana ... Hotl so jih stlačit u čuzo ... Sploh jim ni blo važn al so me posilil al ne. Zavohal so priliko, da zjebejo tiste, ki so se upiral, ki so bli drugačni, ki so poslušal drgačno musko, ki so grdo govoril o naši *prelepi družbi*, hotl so jih nardit za kriminalce, za posiljevalce, in jest nej bi jim pa pomagala ... Bli so tko spretni, da sm jim nasedla. Prjazni so bli. Bla sm čist zmedena. Vse, kar sm rekla, je blo narobe. Mirota sm potislna u drek. Pa nism hotla. Iz mene so zvabl, da sm jim povedala, kaj je reku, kaj je mislu, kaj je hotu, koga vse je preklinjal ... Ko mi je blo jasn, da sm Mirota zajebala, sm popizdila. Dožvela sm živčni zlom. Nism mogla več nazaj. Zaletela sm se z glavo v zid. Enkrat, dvakrat, trikrat. Padla sm v nezavest. In tko so vidl, da ni res, da me ni noben posilu. Ampak Mirota so pa vseen zašil. Za tri mesce so ga.

HČI: Izdala si ga.

MAMA: Nism! Nategljni so me. V resnic so me oni posilil!

HČI: Zarad tebe so zaprli mojega očeta.

MAMA: Ne zarad mene! Zarad moje mame so ga! Ona je bla kriva, ona me je vlekla tja! In prasica stara je to točn vedla, zato je pa bla pol tko prjazna z njim. Miro je bil sam koleteralna škoda. Tko kot civilisti v zafukanih vojnah. Ampak mama pa ni

nehala. Hotla je, da mi nardijo tist kurčev splav. Vse je zrihtala. Zdravnika. Termin. Uro. Zvlekla me je v taksi, da bi me odpelala tja. Takrat sm se pa uprla! O, ja!! Uprla sm se z vso močjo! Če sm zajebala Mirota, pa njegovga otroka ne bom! Sm si mislna! Bla sm stara petnajst let in zgrabla sm svojo mamo za vrat in jo stislna. Ubit sm jo hotla. Zmečkat ko ščurka! *Če hočeš ti ubit mojga otroka, bom pa raj jest tebe!* Trije so me mogli vlečt dol z nenga vratu. Ubila bi jo! Res bi jo! Mela sm takšno moč! Pol je kuzla stara mogla cel mesec nosit opornco okol vratu. Pasjo ovratnico, ha! Jest pa po tistem nism več šla domov. Pri frendih sm spala. Pri Kuzli, pa Marjotu ... Vse dokler Miro ni prišel iz zapora. Sam včasih sm šla k njej, sam po dnar. In tko se je sprjazlna, da bo babica.

Trenutek tišine.

HČI: Mene je imela rada.

MAMA: Ja, pol. Kaj pa je hotla. Mene je zgubla, tebe pa dobila.

HČI: Potem je pa umrla.

MAMA: Enga lepga jutra se je zbudla mrtva. Ha! In ti, (s pači, ko govori pravilno) *draga moja ljubljena hči*, ti si otrok tsitga cajta. To moraš vedet! Ti si vse, kar je ostal od našga upora, od našga zjebanga življenja. Mirotu so odrezal nogce in je požrl cel kup tablet, da je lahk pobegnu na drugo stran, Kuzla je crknu u Borovnici, mrtuga so našl u kuhni pr mrzlem štedilniku, zmrznu je. Marjo ma familijo in me včasih, ko je pijan pokliče, pa jokcava o starih cajtih, Pero je biznismen, bogat ko ena pička buržujaska, Medo se je zapil, Gojo obesu, Frenk ne ve več zase, Prasica je zginu, noben ne ve, kje je ... Sam jest mam neki iz tistih cajtov. Tebe. Pa tega mojga kurčka malega podriskanega ...

Mama pogleda v voziček, ki ga je vse do sedaj zibala. Prestraši se.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: Neki je narobe ...

HČI: Kaj?

Mama se vznemirjeno skloni nad voziček.

MAMA: Neki ni dobr ... !

**Hči počasi vstane in gre do vozička.
Mama je vedno bolj panična ...**

MAMA: Zakaj je tak ...? Kaj je ...? Ko da ne more dihat! A lahk diha?

Hči pogleda v voziček.

HČI: Nič mu ni.

MAMA: (zaskrbljeno) Napenja se.

HČI: Zbudil se je.

MAMA: Lej ... čist je vijolčast ...

HČI: Ne more jokati, pa se kremži. Na kliniki so rekli, da bo po operaciji mogoče lahko spustil kakšen glas ...

**Hči seže v voziček in poboža malčka ...
Mama stoji zraven in zaprepadeno opazuje.**

HČI: Tako, pa je. Vse je v redu. Previti ga bom morala.

MAMA: Sobo sem vama pripravla. Tut previjalno misco sm nardila. In planice sm kupla ...

HČI: Doma ga bom.

MAMA: Ostanta še mal tu. Prosm!

**Hči ne odgovori. Stopi do vrat in se obleče.
Mama jo gleda.
Hči gre nazaj do vozička in se z njim napoti do izhodnih vrat. Tam
obstane ... Ozre se k mami.
Tišina nekaj trenutkov.**

HČI: Nobenih rož ni bilo.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Mama jo gleda.

HČl: Samo ta dojenček je.

Mama jo gleda.

HČl: Pojma nimam, kdo je njegov oče.

Hči z vozičkom zapusti stanovanje.

Zatemnitev.

PRIZORIŠČE:

Isto kot do sedaj.

Prostor je zdaj spet razsut. Zdaj celo bolj kot na začetku. Vseповsod nametane reči. Škatle iz pecerije ... Cunje na stolah in zofi ... Prostor je tudi zakajen ...

4. prizor

Telefon zvoni.

Nikjer ni nikogar.

Telefon zvoni.

Potem neha.

Tišina.

Potem čez čas spet zazvoni.

Zvoni.

Vrata od spalnice se odprejo.

Vstopi Hči. Spala je. Zaspane oči. Gre počasi do telefona, ki zvoni ... Gleda ga.

Potem sede na kavč ... telefon zvoni ... iz pepelnika izbrska čik in si ga prižge ...

Telefon neha zvonit.

Vhodna vrata se odprejo.

Vstopi mama. Oblečena je povsem običajno. V rokah ima nakupovalne vrečke ...

MAMA: A ni zvonil?

Hči ne odgovori.

MAMA: Zvonil je. Sm slišala na stopnicah.

HČI: Pri sosedih je zvonilo. Stene so kot iz papirja. Vse se sliši. Nisem mogla spat.

Fukala sta ko nora. Sredi dopoldneva!

**Mama na mizo odloži vrečke, gre do telefona in ga dvigne ...
Poslušā... Potem odloži slušalko.**

MAMA: Pa ne s svojo ženo.

HČI: Cigarete si prinesla?

Hči začne brskat po vrečkah.

MAMA: Njegova žena gre navsezgodej čistit in je ni do večera. Po hišah puca. Njemu so pa pri štrdesetih dal nogo u podjetju, pa zato nima ves dan kej delat. Ko nažene otroke v šolo in ta najmlajšga odpele u vrtec, pozvoni dol pr uni, sej veš, u prtličju, pr

tisti, ki ma invalidnega moža, pa jo zvele gor, in tko vsako dopoldne fukata. V postli svoje žene jo flodra. Ha, ha, ha! Vsaj to! Prou prvošim jima!

HČI: (jezno) Cigaret ni!

**Mama potegne iz žepa odprto škatlico cigaret in jo vrže hčerki v naročje.
Hči si prižge cigareto.
Mama se utrujeno sesede v kavč in iz vrečk izvleče steklenice piva.**

MAMA: Si že kej jedla?

Hči ne reagira. Kadi.

MAMA: Če si že, pol ti dovolim eno pivo. Na prazen želodec ti pa ne dam. (se pači)

Ni zdravo. Minister za zdravje ne priporoča ...

**Hči ne reagira. Kadi.
Mama ob robu mizice odpre dve steklenici. Eno da hčeri.**

MAMA: Brez zajtrka ti ne bi dala. Brez skrbi.

**Hči vzame.
Mama hoče nazdravit. Dvigne steklenico.
Hči se naredi, da ne vidi. Pije.
Potem tudi mama pije.
Obe gledati v telefon, ki leži na mizi pred njima.
Čez čas ...**

MAMA: Si šla na zavod?

Hči prikima.

MAMA: Nisi šla.

Mama izprazni steklenico do konca.

MAMA: Jest sm šla. Namest tebe. Me že poznajo. So mi dal seznam. Kr neki služb majo. Končno maš šolo!

Hči tiho sikne.

HČI: Daj, utihni že enkrat! A moraš res kar naprej govorit. Na vse zgodaj.

MAMA: Ni *na vse zgodaj*. Pol treh je.

Tudi hči spije pivo do konca.

MAMA: Popoldne. Da ne bo pomote.

**Obe molčita.
Mama, čez čas ...**

MAMA: Ne moreš bit cele dneve not, kot da si v zaporu.

HČI: Saj dvigujem telefon.

MAMA: To ni isto. Dvigvat telefon al pa it mal na sprehod. Jest grem vsak dan ven.

HČI: Ja, v trgovino. Dol, v pritličje. Od kdaj se pa temu reče *sprehod*?

MAMA: O, pa ne grem samo v pritličje, grem tut čez cesto, v tisti park ... Na klopco se usedem in sem na zraku. O, ko bi ti vedla, mala, kako smo ga včasih tam sral ... (se zasmeji) To je blo takrat, ko nas niso hotl v lokalih strešt, ker smo bli tko dragač oblečen ... Pol smo pa kupl v trgovini in šli v park. V Marxa. Ja, Marxov park je bil. Pa ne park bratov Marx, čeprou smo se takrat tko zajebaval ... Bil je park čist ta prauga *Karla Marxa*, zdej je pa park *Nove slovenske zaveze* ... A kaj je že ... In zdej se klošarji tam zbirajo. A ni to čudn ... Včasih smo bli mladi in smo sedel tam u Marxu, ker smo bli tko zlo drgačni, ker so se nas v resnic bal, zdaj pa tam klošarji sedijo. In noben jih ne opazi. Noben se jih ne boji in noben jih ne jebe. In crkavajo. Vsako zimo kdo zmrzne. Na tistih klopcah. Mi smo pa tam prepeval, se pogovarjal, kričal, protestiral, ni blo dneva, da nas ni milica pobrala ... Zadeval smo se, ker je blo vse tko brez veze ... pa tut radi smo se imel... ne vem, če te nisva z Mirotom mogoče prav tam nardila ... Včasih življenje, zdej pa sama smrt ... A ni to ...

Hči jezno vstane.

HČI: (zakriči) Nehaj!! Nehaj, ker bom znorela! Ne morem te več poslušat!

MAMA: Pa kaj pizdiš! Sej to so sam spomini!

HČI: Boli me kurac za tvoje spomine!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: Fouš si mi jih!

HČI: Ja, *fouš* sem ti jih! Ker *jaz* jih nimam! Nobenih spominov nimam. Nič za nazaj, nič za naprej. In zato mi greš na živce! Blazno mi greš na živce! A se ne moreva kaj drugega pogovarjat!

MAMA: Kaj?

HČI: Ne vem. Nekaj, kar je od danes!

MAMA: Kaj pa *je danes tko zlo lepga*, da bi se blo vredn o tem pogovarjat?

HČI: Pojma nimam ... Kaj vem ... Kje so kakšno trgovino odprli, kje imajo kaj blazno poceni, kje je kakšno znižanje, kaj so spet kaj zaprli, kaj so prepovedal, koga zamenjali, koga so ubili, kje je kakšna vojna ... Kaj vem! Kaj drugega! Samo kaj drugega!!

Tišina.

MAMA: Prav. Pa dejva kej družga!

Mama vstane in začne pospravljati reči iz vrečk in jih zlagat v omaro.

MAMA: Hladilnik bi rable. Lahko bi imele zelenjavo not. Čeprav ostane kar neki časa sveža, če jo zaviješ v časopisni papir ... *Delo* je super, ker je tko ogromno, ko kakšna rjuha ...

**Mama zlaga reči na police v omaro.
Omara je polomljena, brez ene stranice vrat.
Hči sedi in kadi cigareto za cigareto.**

MAMA: Dol, u bifeju, mi bojo dal star hladilnik. Sem se že zmenla. Zadi, u skladišču ga majo. Mi je reku šef, da še dela in da ga lahk kr odpelem. In ga bom. Samo ne morem sama. Mi boš pomagala?

Hči molči.

MAMA: Pa sej nama ne gre tko zlo slabo. Kolk jih je, ki jim gre slabše. Če bi ti šla v službo, pol bi nama blo pa sploh super. Lahko bi ga nazaj prpelala ... Zdej mora bit že velik ... Mogoče že hodi?

Mama utihne.

Hči jezno ugasne cigareto in si takoj prižge drugo.

MAMA: (tiho) Si ga kej obiskala?

Mama se usede poleg hčerke.

MAMA: (tiho, skoraj proseče) Jest bi ga lahko obiskala, če ga ti nočeš. Sam povedat mi moraš, kje je, komu so ga dal?

HČI: Če že hodiš na zavod namesto mene, ti pa ja ne bo težko zvedet, kje je.

MAMA: Sej sm sprašvala na socialni, pa pravjo, da so to zaupni podatki. Samo mami bi povedal.

HČI: Jaz pa nočem vedet!

Mama prime hčerko za rame.

MAMA: Zakaj si taka?

Hči se zdrzne.

HČI: Ne se me dotikat! Prosim!

MAMA: Lahko bi bil pri nama. Lepo bi mu blo. Skrbela bi zanga.

HČI: Tam, kjer je zdaj, mu je lepše!

MAMA: Pogreša te.

HČI: Jaz pa njega čisto nič!

MAMA: Jest ga pogrešam.

HČI: Ja, tako kot si mene!

MAMA: Takrat sem bla mlada.

HČI: In neumna. Vem, ja!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: Ti pa nisi. Pa še mene maš. Če takrat mama ne bi umrla, bi blo vse drugač ...

HČI: Saj vem ... Vedno so drugi krivi ... Jaz pa nisem takšna! Jaz sem se tako odločila. Nobeden me ni prisilil. In nobeden ni kriv namesto mene.

MAMA: Lahk se premisliš. Dobiš službo in ga vzameš nazaj!

HČI: Daj mi mir!! Samo mir mi daj!!!

MAMA: Obljubim, da ti ne bo treba nič skrbet! Vse bom jest ...!

HČI: Kadarkoli bi ga pogledala, bi se spomnila ...

MAMA: Pa sej ni tko hudo ...

HČI: Kaj pa ti veš, kaj je hudo!! Nikoli nisi imela občutka za druge. Samo zase si se brigala. Zdaj si pa kar naenkrat *tako zelo skrbna*. *Moj otrok je in jaz ga nočem videt!*

MAMA. Zakaj?

Hči zakriči.

HČI: Ker me vedno spomni, da ne bo nikoli slišal, da ne bo mogel nikoli zakričat! Da bo lahko samo gledal. S tistimi *velikimi plavimi slovenskimi očki* bo gledal in ne bo slišal, kako se mu smeji za hrbtom, kako ga zasmehujejo. In se ne bo mogel upret, ne bo mogel zakričat in protestirat, ko mu bojo naredili krivico! In vse to ... Vse to ...

Hči bruhne v jok.

HČI: Je tako zares!! Tako zares je gluha in nema, da ga ne nočem več videt!

Mama objame hčerko in jo stisne k sebi. Zdaj zajoka tudi mama. Zajoka v hčerino rame ...

MAMA: Kaj sm ti nardila ... Zakaj sm ti vse to nardila ...

Hči jo odrine. Togotno joka ...

HČI: Tudi jaz sem gluha in nema! Tako kot on. Od rojstva gluhonema! Tudi jaz ne morem zakričat! Vi ste imeli vsaj nekaj ... Zdelo se vam je, da se lahko upirate! In ste

se! Zdaj se pa ne da ... ! Na moji strani ni nobenega več! Vsak je sam!! In gluhi in nem!!

Mama jo spet objame.

MAMA: Če bi takrat to vedla ...

HČI: Ne se me dotikat, sem ti rekla!!!

MAMA: ... če bi takrat vedla, da je blo vse brez smisla ...

HČI: Pust me pri miru!!

Mama jo vseeno objame.

MAMA: ... če bi takrat vedla, da mam sam tebe, če bi vedla ... da se svet ne bo spremenu ...

Hči jo zagradi za vrat in jo stisne.

HČI: Utihni! Takoj nehaj!

Mama se upira ...

MAMA: Pust ... Pust ... ne ... ne ...!

Hči jo stiska za vrat.

HČI: Ne jamrat! Ne zdaj jokat! Ko je prepozno! Utihni!!!

Mama se upira, vendar vedno bolj slabotno.

HČI: Sovražim te! Razumeš!!! Samo če te sovražim, se dobro počutim! To je vse, kar imam od življenja!!! To je pa premalo!!! Premalo je, če samo sovražiš ... Vem to ... In ne morem si pomagat ...

Hči spusti mamo, ki zdrsne na tla in lovi sapo.

Hči se umakne k steni.

Mama počasi prihaja k sebi ...

Še vedno lovi sapo in težko diha ...

MAMA: Upam, da mi ne bo treba ... Tko kot moji mami ... cel mesec nosit ovratnice...

Mama se počasi spravi na kavč ...

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MAMA: ... čist nič mi ne bi pasala ...

Tudi hči se pomiri.

HČI: (tiho) Ne bi te do konca ... Preveč te sovražim.

MAMA: Hvala.

Hči prižge dve cigareti in da eno mami.

HČI: Tole ti bo pomagalo ... da zadihaš!

Mama vzame cigareto.

MAMA: Zlata si.

Hči gre proti oknu in ga odpre ...

Gleda skozi okno.

Mama kadi.

Tišina.

HČI: (tiho) Tako me ima, da bi nekaj vrgla skozi okno.

Tišina.

Potem Mama ugasne cigareto, vstane in gre do hčerke ...

MAMA: Pa dejva!

HČI: Kaj ...?

MAMA: Vržva neki skoz okn! Takoj! Zdej! Skupi!

HČI: Nora si!

Mama se ozira po sobi.

MAMA: No, kaj bova zabrisale dol?

HČI: A resno misliš?

MAMA: Nikol bolj zares ... A bi štedilnik?

HČI: Pretežek je.

MAMA: S Frenkom sva vse manjše kose že dol pometala...

Mama se začne smejat.

MAMA: Kompletno fršterkerijo ... pa kasetar, pa lonce, pa radio, pa mamin televizor...

HČI: Dejva kavč ...

MAMA: A misliš?

HČI: Kaj se pa zamudiva!

Hči pograbi kavč na enem koncu.

HČI: Daj, zagrabi!

Mama se smeji.

MAMA: Še bolj si nora od mene!

Vlečeta kavč do okna.

HČI: Dvigni ga! Dvigni!!

MAMA: Kje bova pa pol sedele?

HČI: Ne bova sedele ... Nikoli več ne bova sedele. Nikoli več ne bova čakale! Dvigni!

Dvigneta kavč na okensko polico.

MAMA: Porin!

HČI: Tri, štiri ... Zdaj!

MAMA, HČI: Paziiii! Padaaaaaaa!

**Porineta kavč skozi okno.
Potem planeta na polico in gledata navzdol.
Sliši se top udarec.**

MAMA: Bravo!

HČI: Čestitam!

MAMA: Zdej se pa tko dobr počutim!

HČI: Jaz tudi.

MAMA: Včasih tko paše, če porineš kej ven iz sebe ... Pa magari kavč skoz okn!

**Obe se smejita.
Izza okna se sliši kričanje.**

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

**Mama pogleda skozi okno.
Zakriči v globino ...**

MAMA: Kaj se pizdiš, stari! Sej je sam en star kavč dol prletu.

Hči pogleda skozi okno.

HČI: Ne se sekirat! Tako se pri nas vedno selimo!

MAMA: Bot srečn, da ti je sam avto razbil!

Obe se smejita in zapreta okno.

MAMA: Kje bova pa sedele? To je zdej tuki eno važno vprašanje ...

HČI: Ne bova sedele. Stale bova. Pokončno! Do smrti!

Spet se smejita.

MAMA: Zdej bova mele pa več prostora za žurat ...

HČI: Mali se bo lahko s kolesom vozil kolikor bo hotel ...

Mama utihne.

MAMA: Res?

Hči jo pogleda.

HČI: Mislim, da ja.

Gledata se. V tišini.

MAMA: Tko me ma, da bi zdej kej patetičnga nardila ... Kej takšnga, kot nardijo u španskih nadaljevankah ...

HČI: Pa ne boš, a?.

MAMA: Raj ne.

Telefon zazvoni.

MAMA: Dej ti ... Mene še vedno mal vrat boli ...

Hči dvigne telefon.

HČI: Ja ...?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Mama gre in odpre steklenico piva.

HČI: Ne, jaz nisem *Mucika* ... Jaz sem *Mišika* ... Ne, z mano še niste govorili ... Sem pa prav tako dobra ... Če imam slavistično izobrazbo ...? Seveda jo imam ... Ja ... In zelo sem mlada ... Ne, ne nosim modrčka ... Čipkaste hlačke ...? O, to pa ja ... Jih imam na sebi ... Ampak jih lahko takoj slečem ... Pa ti, kaj imaš pa ti na sebi ...? Nič? O, ti pacek ... Daj, povej mi, kakšnega imaš ... Imam rada velike ... Velike in grčaste...

Počasna zatemnitev.**KONEC**